

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568



L'ESTEL



www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 665

15 DE DESEMBRE DEL 2009

PREU: 2 €

S Ó L L E R



Fa un any que na Gerònia Reinès regenta la botiga de moda d'home Exa-Jero al carrer de Sant Joan,14 de Sóller. 971 630 457



N' Andrea Nadal i en Pere Miró són els amos joves del Bar Nadal a la Plaça de la Constitució de Sóller. 679 286 103

CAPDEPERA



Fa 2 anys que en Bartomeu Alzina és el Batle de Capdepera. És del PSOE i governa en minoria, però la cosa va be. Ara, aquests dies, hi ha hagut canvi de batle amb UCAP-UM amb el suport de les dues regidores d'EU els Verds. Aquest municipi te les platges millors de Mallorca, les Coves d'Artà i el Castell. Des del Castell i del Far se veu molt be l'illa de Menorca. 646 222 018

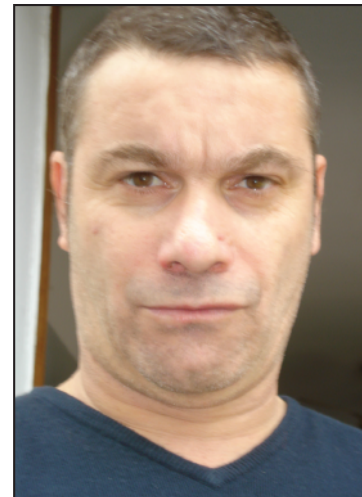


Fa 30 anys que en Miquel Reixac adoba televisors, altaveus... al Taller REVI del carrer Fondo,22 de Capdepera. 971 565 031

BUNYOLA



Fa un quart de segle que en Francesc Yuste regenta la Fusteria Bunyola a sa Costa de s'Estació,42 de Bunyola. És especialista en mobles de cuina, de bany i guarda-robes. 649 875 105



Fa un quart de segle que en Miquel Canals regenta el Cafè Ca s'Espardenyer a la Plaça de Bunyola. Despatxa menús a 6'50 i bones tapes. 971 613 746

MURO



Fa 20 anys que na Cati Aguiló va obrir l'Estètica Cati al carrer de Santa Anna,76 de Muro. 971 202 274



Na Margalida Pinya és la madona del Forn Cal Rei al carrer del Pare Alzina,1 de Muro. 971 537 209

I N C A



Na Margalida Salvà, de l'Hotel Monaco de s'Arenal anà amb els seus amics al Dijous bo d'Inca. 971 268122

POLÍGON DE BINISSALEM



Fa 4 anys que na Iolanda Abraham, el seu germà i son pare regenten l'empresa de neteges d'escoles, magatzems, autocars etc. Al carrer Pou d'en Bauçà,1 del Polígon de Binissalem. Amb una trentena d'empleats poden envestir allà on sigui de les Illes Balears. 971 886 831



Fa 2 anys que n'Antoni Aloï va obrir el magatzem Binitrima d'importació exportació de productes alimentaris al carrer pou Sa Sinià,14 al Polígon de Binissalem. 971 886 651



Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

LA REVISTA DELS EMPRESARIS



JOAN LLADONET

La dreta contra la llengua

L'anàlisi de l'actuació de la dreta respecte a la llengua catalana, als Països Catalans, reflecteix que existeixen diferències segons es parli de les Illes, del País Valencià o del Principat. Sembla que només en aquest existeix la major part de la dreta que estima la seva llengua i la seva identitat; per tant, no parl d'aquesta dreta culta, formada, sense les tares pròpies d'una població conservadora d'idees, però que no vol conservar res de l'herència rebuda dels seus avantpassats. Em referesc a la dreta que ha renegat de la seva llengua i dels trets identitaris, de la dreta colonitzadora, de la dreta que es posa al costat dels descendents dels invasors. Aquesta dreta ha passat de fer una política passiva respecte a la llengua i ha deixat de seguir el lema de Felip V, el 1717, "para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado", a una política lingüística completament activa. Ha decidit atacar amb tota la seva força contra una llengua debilitada que lluita per sobreviure, intentant que no pugui aixecar el cap; creu que es troba tocada, com si es tractés d'un boxejador que acaba

d'aixecar-se després d'haver estat tocat per un directe del contrari, i vol aconseguir el KO abans que es refaci. Li ha declarat la guerra oberta sense cap tipus de treva.

Per aconseguir el seu triomf, aquesta dreta no ha dubtat a embrutar-se la boca ni la ploma amb les més ferotges mentides. La primera que diu és que al Principat i a les Illes Balears està desapareixent el castellà, perquè se l'està perseguint i reprimint, que se l'ha foragitat de l'Administració i de l'escola i que es persegueixen les persones que s'atreveixen a utilitzar-lo. Això es fa des de l'artilleria pesada, que actua a les comunitats monolingües espanyoles, toca la fibra nacionalista espanyola i indisposa les persones que no coneixen la realitat. Així creu que robarà vots a l'esquerra, a la qual acusa d'antiespanyola. Té la infanteria col·locada dins el territori on el català és la llengua pròpia i sap que aquesta no pot dir les mentides tan grosses sense que la senyalin amb el dit i, per consegüent, diu el mateix que l'altra, però parla de si s'ha posat una multa a un que només retolava en castellà, o que a alguna o algunes conselleries només s'ha retolat en català, o que a l'escola es fa immersió lingüística, però sempre en un atac

frontal contra la llengua.

La dreta antiidentitària que viu al Principat actua de manera poc intel·ligent, ja que les seves bufetades tenen efecte bumerang i sempre acaben rebent; si la seva actuació és intel·ligent, serà perquè espera rebre altres compensacions dels seus de la metròpoli. És el cas d'Alicia Sánchez Camacho, que diu que no poden permetre que el català sigui la llengua vehicular dels seus fills a les escoles. No vol tenir en compte que és completament normal que la llengua pròpia sigui la vehicular, que és l'únic sistema per aconseguir el bilingüisme de l'alumnat, que el castellà s'aprèn sense cap problema i que a molts de centres el català només és llengua vehicular teòricament, però no ho és de fet. I que encara fan falta moltes mesures per aconseguir que els i les estudiants acabin l'ensenyament obligatori usant el català més que el castellà. Aquest tarannà antiidentitari allunya la dreta del PP de les dues primeres posicions en qualsevol tipus d'elecció.

A les Illes, la corrupció ha aconseguit allunyar del poder personatges que ja havien pogut agafar tot tipus de mals vicis, uns perquè han estat declarats corruptes, altres perquè són

presumptes i la resta perquè han tengut molta responsabilitat en el moment que s'han fet tantes irregularitats. En aquesta situació ha agafat les regnes del poder una persona que només duu uns anys fent de batle de Marratxí, José Ramón Bauzá, persona que ha anat reduint tot el que ha pogut el català de la seva administració i que quasi mai no l'usa en les seves intervencions públiques, i que obedié als mandats de la metròpoli parla i actua com la Sra. Sánchez Camacho respecte de la llengua catalana. El dia de la seva confirmació com a president del PP a les Illes Balears, va afirmar que en comandar (no té cap dubte que el seu partit ho tornarà a fer a les properes eleccions, malgrat la corrupció i malgrat el diari que el representa presenti enquestes desfavorables per començar a armar les bases) derogaria el decret de mínims, que defensa el 50% d'ensenyament en català i el 50%, en castellà, sistema que no garanteix l'aprenentatge del català (ho afirm des de l'experiència), perquè només vol un català residual, perquè espera que se situï el català només en la intimitat (com deia Aznar), per deixar-lo en situació de desaparèixer. També diu que els llibres de text es faran en mallorquí, en menorquí, en

eivissenc i en formenterer. No queda cap dubte de les seves intencions.

Enllaçant amb aquesta darrera intervenció, s'ha de remarcar que al País Valencià ja han quasi aconseguit fer desaparèixer la llengua catalana d'Alacant, van eliminant-la de l'Administració i de la televisió (el poc que fan és perquè li diuen llengua valenciana) i no l'han deixada ressuscitar a l'escola. Tot a partir de l'incompliment de la seva llei de normalització lingüística i de totes les decisions del Tribunal Constitucional que sempre ha determinat que el valencià era català.

Tots aquests representants de les sucursals de la metròpoli segueixen les directrius que emanen de la FAES, dirigida per l'expresident Aznar i pel cap visible del partit, Rajoy, que en una de les seves darreres intervencions per mobilitzar votants d'Espanya, ha dit que els enemics de la llengua castellana són els que la prohibeixen en el seu territori i n'imposen una altra, en el nostre cas, la llengua catalana. L'atac contra el català és frontal tant de la dreta que pot aconseguir el poder, com de la dreta més residual i radical. És necessari que estiguem preparats i no abaixar la guàrdia en cap moment. No ho aconseguiran.



QUIM GIBERT
psicòleg i coautor
d'*Elogi de la transgressió*

El pes d'un floc de neu

Cada dia són més els catalans que veurien amb bons ulls fer de Catalunya un nou estat europeu. Tanmateix, a l'hora de posar fi a l'agulla sovint sorgeix un comentari eixorc:

- Però jo... què hi puc fer?

A propòsit de la responsabilitat, de la suma d'esforços, d'altres mons possi-

bles, de la pròpia confiança... Kurt Kauter es va empescar una falla que ve a tomb. La reescriu en una versió lliure.

Un pardal va preguntar a un colom:

- Què deu pesar un floc de neu?

- No pesa res, li va respondre el colom.

- Vols dir?, va manifestar el pardal amb cara de sorpresa. Juraria que vas mal fixat. I és que un dia, afegeix el pardal, em vaig seure sota un avet, just on una de les bran-

ques s'ajuntava amb el tronc. Tot d'una va començar a nevar molt suaument. Com que tenia el dia lliure, em vaig posar a comptar els flocs que anaven caient sobre aquella branca. En arribar al 3.741.952 ja n'estava ben tip de comptar volves i vaig decidir deixar-ho córrer. En l'instant d'enlairar el vol cap a casa, vaig sentir com la branca s'esquerdava i tot seguit es trencava. Fou precisament el 3.741.953, el floc que va caure a continuació, que com tots els flocs era un floc petit, lleu, que no pesava mica.

El colom es va adonar que una volva de neu pot pesar més que el seu valor real. És a dir, que un floc més o un floc menys pot ser determinant. A voltes només cal l'empenta d'una sola persona més per fer realitat un somni aparentment inassolible. Qui diu que el nostre floc de neu no pugui ser el floc del catacraç? I és que no sabem la volva de neu que provocarà la ruptura, però sabem que si tots aportem una volva, tard o d'hora serà possible desempallegar-nos d'Espanya. Alliberar-nos, desfer-nos d'aquest malson és factible

i convenient. Tan factible i convenient com que la branca trencada esdevingui el brot d'un nou arbre, d'uns nous Països Catalans. La contribució personal, per més modesta que sembli, mai és irrellevant en el moment de preparar el futur col·lectiu. En aquesta línia, Mohandas Gandhi afirmava: «Facis el que facis serà insignificant, però és molt important que ho facis».

I és que un floc de neu pot pesar moltíssim.



BERNAT JOAN I MARÍ

Dinamarca i les Fer Oer: un unionisme intel·ligent

Diumenge 22 de novembre, en el context de les Jornades organitzades a Palma pel grup Blanquerna, el CIEMEN i la CONSEU, Sjudur Skaale, diputat independentista de les illes Fer Oer, va intentar explicar-nos les dificultats per les quals passen els independentistes feroesos davant les estratègies de l'unionisme danès. Skaale considera que la independència de les Fer Oer resulta molt difícil, perquè els danesos els ho posen extraordinàriament fàcil.

Vegem-ne uns quants exemples. Per començar, observem el tractament fiscal de les Illes Fer Oer des del govern del Regne de Dinamarca. La balança fiscal amb l'Estat és actualment –i ha estat històricament– del tot favorable a les illes Fer Oer. Els feroesos reben una notable suma de diners procedents de Dinamarca, moltíssims més del que ells paguen al regne danès en

forma d'impostos. Els independentistes han hagut d'usar l'estratègia de preconitzar que val més la dignitat que no els diners de Dinamarca. "Us vendreu pels diners danesos?" "Què preferiu? Diners danesos o dignitat?", han de preguntar els independentistes. I, certament, molts ciutadans de les Fer Oer s'ho pensen, i una majoria opten, per convicció o per interès, pels diners danesos.

Vist l'àmbit fiscal, passem al simbòlic. Dinamarca accepta sense cap tipus de problemes, per exemple, que la importantíssima flota pesquera de les Illes Fer Oer (que no han signat el Protocol de Kyoto, per molt que ho hagi fet Dinamarca, perquè gasten més de catorze litres de combustible per habitant i dia, pescant naturalment) vagi exclusivament amb bandera feroesa. "No hi ha cap bandera danesa a cap edifici ni a cap embarcació de les Fer Oer", constata, com si fos la cosa més natural del món, el diputat Sjudur Skaale. Vegem, doncs, que Dinamarca tampoc no exerceix la violència simbò-

lica sobre les Fer Oer, sinó que permet, en qüestió de simbologia, que els habitants de les illes, i el govern local, facin allò que trobin més adient.

Quant a la projecció internacional de Dinamarca i a la seua ubicació dins el món, les illes Fer Oer també hi fan allò que troben, compartint-la o no. Per exemple, quan Dinamarca va entrar a la Comunitat Econòmica Europea, les Illes Fer Oer decidiren no integrar-s'hi, de manera que avui Dinamarca és membre de ple dret de la Unió Europea, però les illes Fer Oer no en formen part. Per què? Senzillament perquè al potent sector pesquer de les Fer Oer no li va convenir formar part de la UE.

Pel que fa a la legislació nacional danesa, qualsevol llei que aprovi el Parlament de Dinamarca, per ser efectiva a les illes Fer Oer ha de ser aprovada pel Parlament autònom de les illes. De manera que hi ha un munt de lleis que tenen vigència a Dinamarca però que no en tenen

a les Illes Fer Oer perquè el parlament de les illes les ha rebutjades. Cap llei danesa no pot ser efectiva a les Fer Oer sense el consentiment explícit de les institucions feroeses.

En aquest context, els quatre partits independentistes que hi ha a les illes Fer Oer ho tenen complicat. De vegades guanyen per majoria absoluta les eleccions, però els referèndums els perden. La gent vota independentista, però realment no vol la independència, perquè Dinamarca els ho posa massa fàcil. I, sobretot, perquè pertànyer a Dinamarca els suposa tot un seguit d'avantatges, almenys aparentment, que no tendrien si fossin fora de l'esmentat regne.

Per a Sjudur Skaale, es tracta d'una estratègia intel·ligent per part de Dinamarca: facilitar les coses a canvi de mantenir la sobirania sobre les Fer Oer. Allò que no fóra de cap de les maneres acceptable seria que les Fer Oer cedissin la seua sobirania, i a més haguessin de patir contraparti-

des no volgudes per part de Dinamarca.

L'unionisme danès, com el del Canadà en relació al Quebec, és intel·ligent. Manté la capacitat de decisió a les Fer Oer, però se'n guarda la sobirania. I els feroesos hi troben un munt d'avantatges. De tota manera, com va dir, en el mateix acte, Arnold Cassola, representant dels ecologistes de Malta, per molt bé que et tracti un estat aliè sempre és millor tenir estat propi. El pes de Malta dins la Unió Europea és infinitament major que el que hi tendrien les Fer Oer si hi entrassin com a part de Dinamarca. I això només ocorre perquè Malta hi ha entrat com a estat independent, sense intermediaris. Es tracta, doncs, per als independentistes feroesos, de convèncer la seua gent que és bo optar per la independència, encara que, de manera immediata, suposi tota una sèrie de desavantatges i cap avantatge immediatament constatable. Si a Malta, on ho han experimentat, ho diuen, deuen tenir raó...



PERE FELIP I BUADES

El Govern retalla la despesa com exigeix Brussel·les

El Govern Zapatero va rebent foc granejat de totes les dretes per no accedir a algunes exigències de la patronal. Al·legant el mateix motiu, els dirigents sindicals el sostenen. Però cedint a les exigències de Brussel·les, el Govern està agreujant l'atur i duent les famílies treballadores a una situació totalment insostenible.

Això col·loca a les organitzacions sindicals i polítiques de la majoria treballadora davant una greu responsabilitat.

Crida l'atenció que, en ple enfonsament econòmic, el Govern presentés uns pressupostos per el 2010 que accentuen la recessió ja que redueixen la despesa pública i la inversió, alhora que disminueixen el poder adquisitiu de la majoria treballadora per augmentar l'IRPF, l'IVA i altres contribucions. Això significava reduir

la demanda pública i privada i per tant, provocar més atur. Fins al punt d'arriscar-se a provocar un col·lapse econòmic que duri anys.

L'única explicació eren les exigències de Brussel·les i del Fons Monetari Internacional de retallar despesa.

Efectivament, el passat 11 de novembre la Comissió Europea ha aprovat aquestes mesures, ha donat de termini el 2013 a fi que Espanya retorni al 3% de dèficit exigint pel Tractat de Lisboa, i ha insistit en que això requereix continuar la línia de retall de despesa i inversió fixada pels Pressupostos. "Espanya ha de fer un esforç anual d'ajustament del seu pressupost de l'1'75% del seu PIB, a fi que el dèficit torni al 3% el 2013". Adverteixen que al gener revisaran els plans del Govern.

En particular. La Comissió Europea "anima a Espanya a continuar la refor-

ma del seu sistema de pensions i d'assegurança de malaltia". D'aquesta manera exigeixen que l'Estat provoqui més atur, quan ja hi ha més de quatre milions d'aturats. Que l'Estat retalli les escasses pensions i asfixii la sanitat pública que ja necessita recursos per totes les bandes. Que augmenti l'atur i, a la vegada, retalli la protecció social, i col·lapsi els serveis públics.

Les raons al·legades per Brussel·les poden semblar, a primera vista, absurdes. És aberrant que quan se tanquen milers d'empreses se preocupin d'un possible dèficit de la Seguretat Social... el 2050. Ja és cinisme i mala fe que al país amb més atur li exigeixin retallar la despesa pública a fi de corregir un endeutament que és dels més baixos. Almuina i la Comissió no s'han tornat bojós. Apliquen els tractats europeus. La seva missió no és ajudar a les nacions europees, als tre-

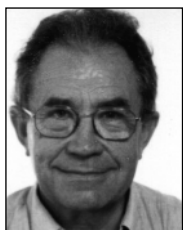
balladors, sinó imposar allò que anomenen "lliure competència", que és el saqueig dels països pel capital financer. Els bancs necessiten el diner de les pensions i el diner de la sanitat, per lo tant han d'enfonsar les pensions i la sanitat públiques.

Brussel·les ha inspirat i aprovat el lliurement de 122.500 milions als bancs pel Govern espanyol i l'oferta de 99.000 milions més per tancar oficines i acomiadar en les caixes. I ara exigeix que a això ho paguin els treballadors i els pobles amb l'atur massiu, amb el desmantellament de la indústria l'agricultura, el comerç i, sobretot, el desmantellament social.

És el seu paper. La imposició, antidemocràtica, del tractat de Lisboa, que els pobles d'Europa no han pogut votar, significa condemnar als pobles de l'Estat espanyol a anys d'atur, de desertització industrial i agrària, de desmantellament del sistema

de pensions, de la sanitat... En Zapatero no ha estat elegit per això, sinó per impedir el desastre. No obstant això, se sotmet al fonamentalisme de Brussel·les i se disposa a exercir de president de la Unió Europea aplicant aquest pla de destrucció de les economies i les conquestes socials d'Europa. Se felicita, en mala hora, de la pau social que li permet donar l'esquena al manament popular. Te la gosadia de demanar als sindicats que col·laborin de manera activa en aquesta política dictada per Brussel·les i els patrons.

Les organitzacions han de convocar als treballadors per exigir a Zapatero que compleixi la voluntat popular passant per damunt de les imposicions del capital nord-americà i de la Comissió de Brussel·les. Igual que passà per damunt quan feu tornar les tropes. Ara és mil vegades més necessari afirmar la sobirania popular per salvar les vides, la joventut i els pobles.



ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Des dels anys 50 del segle passat, hom no a títol individual però gairebé, se n'adonà que quelcom no funcionava bé: ¿perquè a l'escola ens imposaven el castellà? aquella llengua esdevinguda espanyola, gentilici que acceptem amb complaença, ja que nosaltres som catalans universals, o sigui que no ens volem apropiari dels béns aliens, els provincians són els eterns escurabutxaques, els que no poden viure sense les patològiques cobejances colonialistes. Ja llavors era una evidència que el català era una eina de lluita democràtica, així com l'espanyola era la llengua del franquisme, amb totes les connotacions amb d'altres capteniments feixistes. Era doncs, una necessitat imperiosa usar-lo, a nivell comunicació verbal era fàcil, perquè vivíem en un àmbit adequat. Calia fer un esforç així que escriure'l a tota mena de llocs, per tot, just per això, sempre el català, per fer arribar una missiva a aquella noia que volíem acabar de conquerir..., per tantes coses vives, emotives, vitals, davant de la mort de la intel·ligència que propugnaven amb la seva llengua imposada aquells abruptes, inhumans dominants i delinqüents socials, ho foren per les armes, i ho són avui, ja que han llegat dins del poble els pòsits mentals i socials totes les malvestats i absurtitats de les dictadures.

Quan anàvem a algun estament oficial, descaradament escrivíem en català, fet que ens comportava més d'una renyina i fins i tot amenaces o crides a l'ordre als nostres pares, perténir fills tant díscols, desviats de la política que ens volia conformistes, amorfes, creients, sense reflexions racionalistes. Així doncs, calia evitar les influències del poder, llavors tal vegada podríem veure la llum. Hem desviat un parell de paràgrafs de l'eina de la llengua, per derivar fins a realitats per raó de sexe. Ens aquells temps viscuts, la denigració de la dona era portada a uns paràmetres inusitats, la dona servil exaltada fins als cims, servidora de

l'home i també al servei del partit únic, del govern de l'estat absolutista. Uniformades, -algunes fins i tot en el vestir- sense cap més ideologia que la servitud dictada, era un esclavatge, del qual les dones havien de sortir-ne i encara ho estan fent. Queda't a casa, és el teu destí! L'ha marcat aquest Déu que nosaltres prediquem en ple cinisme. No estudiis, no treballis, no cal fer-te mestressa del teu destí. Davant d'aquest fenomen infrahumà, està emergint la dona poderosa capaç de superar a nivell intel·lectual a l'home, físicament no ho farà ni els cal, biològicament sempre n'han estat de superiors, per la seva situació dins de la cadena reproductiva, com element essencial.

He fet casar la lluita de la llengua amb la de la dona, per assolir tot allò just, l'equilibri de la igualtat entre cultures i entre persones. Per allò bàsic, vital d'acomboiar-nos de la pobresa a la riquesa (expresso desitjos espirituals i materials), de la servitud a la llibertat. Són béns inalienables, que ens els tenen conculcats. Encara avui cap dels dos conceptes l'han arribat a copsar una part massa important dels nostres compatriotes catalans. Ho demostra la desafecció a la llengua, -usada només com a subalterna- també en relació a les dones, la quantitat de maltractaments a que està sotmesa, massa vegades fins a l'assassinat. Hem passat per períodes on s'han rellevat molts càrrecs al govern de l'estat, però ha romàs inamovible el seu esperit fundacional, que fou el terror que va instaurar, aquell pòsit que abans hem escrit d'una fèrria concepció de l'empirisme militar i militarista, ho sigui que les concepcions democràtiques han estat una burla.

Continua doncs, l'apallissament mental amb els nous homes que han grimpat fins el poder, gràcies a l'estat democràtic que diuen han muntat. Vull sense cap empegueïment, dir-vos, a través de l'escriptura que Espanya està renyida amb l'estat de dret des del moment que manté suspesos els drets del poble català que té subjecte. És una evidència que podem aplicar-ho a França, també amo de part del nostre territori a través de foscos interessos entre reis, i les seves armes castellanès i

franceses, unides contra els catalans, com a part del nostre problema, i ni cal dir-ho també a d'altres llocs del món. La proximitat vocacional dels anhels democràtics expressats a través del propi tarannà, ens ha portat a poder esbrinar fenòmens que han quallat a gran part de la població a través de la manipulació dels mitjans -ara no hi ha una única censura-, hi ha la de cada partit polític, la de cada racó de poder que ho emmetzina, fins ennegrir-ho tot si els cal pels seus interessos sectaris.

Tanmateix, ho hem constatat, en política l'estupidesa no és cap impediment. Si us parlo de cantants catalans, no és pas cap frivolitat, tothom sap que aquell fenomen de la cançó catalana fou un impacte popular descomunal, no faré inventari de cada un de cantants que afavoriren la nostra llengua minoritzada -que no minoritària, i que foren terriblement utilitzats pels partits polítics delitosos d'escalar a llocs de poder, i una vegada aconseguit l'objectiu, girar-los l'esquena, com així feren. Al igual van fer-ho amb l'Assemblea de Catalunya, tant profitosa per l'antifranquisme i quan havien fet el cim de la materialista, -anaven com l'experiència ha demostrat, a fer-se rics, o al menys fer-se un substanciós vitalici a través de la política- després de l'ascensió van desmantellar-la. Les idees, foren i encara ho són avui una ficció per obtenir vots. Avui he recordat part de la història de l'Assemblea de Catalunya i de totalitàries anècdotes contra algun cantant, degut a que ha aparegut un home de l'aparell del partit que ni diuen PSC, però sempre escric pscPSOE, per la seva clara dependència. Aquest home és Jordi Garcia Soler, ara junt amb Joan Tàpia, l'Antoni Puigverd, i d'altres que no cal mencionar, llegiu-los si sou masoquistes, o si voleu fer-ne una anàlisi constructiva. Aquests homes que he esmentat ara fan un seguiment destructiu de l'Agrupament.cat, just perquè des de l'aparell del partit han rebut les pertinents consignes, estan espantats de l'embranchida que estan prenent l'associació que he anomenat, i tenen por de perdre poder; això serà el millor que ens pot succeir al poble català, per instaurar la democràcia veritable.

Jordi Garcia Soler, fou el capità de la campanya contra Lluís Llach, quan aquest es va atrevir a compondre, cantar en públic i gravar-ho "No es això companys, no és això / pel que varen morir tants companys / per els que van viure tants anhels /...". La crítica era directa, la raó de la protesta evident. L'emprenyada des del carrer Nicaragua, fou fenomenal. Ells havien abonat camps fèrtils cap a al nacionalisme espanyol com el de Joan Manuel Serrat, per aquest la indicació fou: deixa de cantar poemes de Joan Salvat Papasseit, al cap i a la fi l'hem de combatre, era independentista: Canta en espanyol, els poetes espanyols, faràs molts duros. Aquí hi ha la diferència entre Serrat i la majoria de cantants catalans que mai han cantat en castellà, per fidelitat a la llengua oprimida i pròpia. Llach però s'havia atrevit a denunciar-ho, apuntaren tota l'artilleria

contra ell, mitjans de comunicació, escampar l'esperit al servei del "bé suprem". Insults, boicots de tota mena, de tot va sofrir, però va aguantar, l'evidència és que la gran fortuna acumulada per Serrat, no té res a veure amb el bon nivell de vida de Llach.

Fàcil era i és amb una mentalitat popular enfocada cap a referents, símbols, mites, lectures espanyoles, i amarats inconscients d'autoodi. L'imaginari col·lectiu espanyol era, ni cal dir-ho guanyador, la batalla els era fàcil. El PP, no dissimula la seva lluita. El pscPSOE, es creu obligat a amagar-la, no vol que se sàpiga. Això els crea una forta dissonància cognitiva, els atansa a Ciudadanos, a la Falange..., i encara més després de les paraules de Montilla donant-los àmbits públics. Tanco l'article, doncs dones i llengua m'han portat al mateix espai de lluita.

Patriotes

El diumenge dia 22 va morir en Feliu Matamala (que, entre moltes altres coses, era el responsable de la llibreria Les Voltes de Girona. <http://www.lesvoltes.cat/>).

El dimarts a dos quarts de cinc de la tarda, a la parròquia del Mercadal de Girona se celebrà el funeral.

Us envio l'enllaç a una notícia que se'n fa ressò.

<http://www.diaridegirona.cat/comarques/2009/11/23/comarques-ans-lactivista-feliu-matamala/371459.html>

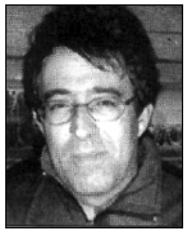
En Feliu ha estat un referent per a molts. El seu compromís exemplar ens ha d'esperonar i motivar a continuar treballant per la recatalanització del país. Cal que tinguem sempre present la seva dignitat i el seu esperit positiu i unitari gràcies al qual s'ha pogut anar refent aquest país. A la seva llibreria feien el DNI català, també venien l'Estel de Mallorca.

La millor manera d'agradir-li el seu compromís és continuar treballant i treballant com sempre ha fet ell. Visca Catalunya Lliure!

Mateu Joan

L'ESTEL

No publica ofertes de comerç sexual



ANDREU SALOM I MIR

Intolerància, fanatisme i obsessions

Hi ha pel·lícules importants que ens parlen d'aspectes d'abast universal. **Àgora**, del realitzador espanyol Alejandro Amenábar, n'és una. Al·legoria implacable de la sempre difícil convivència entre cultures i creences diferents, constitueix un veritable viatge al passat i, alhora, un mirall que ens revela la similitud de comportaments de l'ésser humà en el temps i en l'espai. La història es centra en la tumultuosa Alexandria de finals del segle IV, aleshores un gresol de llengües i de cultures, a les acaballes de l'Imperi Romà.

El film ens mostra com, en aquesta mítica ciutat egípcia, fundada per Alexandre el Gran, es forja una cruenta revolta, motivada pel declivi de la civilització grecoromana i l'avanç abassegador del cristianisme. Veiem com la primera obsessió d'aquells cristians és destruir la llegendària Biblioteca d'Alexandria, dipositària de la saviesa del món antic. La segona és anihilar tots aquells que no es volen convertir a la nova religió triomfant. La tercera, i definitiva, és tenir el poder absolut de la ciutat.

Aquells cristians fanàtics i intransigents d'Alexandria, talment com els de la Inquisició de segles més tard, són de la mateixa casta dels islàmics radicals i dels talibans actuals. És la mateixa intolerància que el gran David W. Griffith il·lustrà en una de les seves obres mestres: **Intolerance** (1916), una visió impecable de la conducta intolerant de la humanitat a través de la Història, en què el realitzador reflectí, d'una manera molt lúcida, les terribles seqüeles que tal actitud comporta. Un dels episodis de què es compon la pel·lícula, la matança d'hugonots calvinistes, perpetrada per la facció majoritària catòlica, al París del 1572, manté un paral·lelisme evident amb alguns moments de la cinta d'Amenábar.

En tot acte d'intolerància glateix l'ànima, l'obsessió, d'anorrear o, almenys, anul·lar l'adversari o l'enemic. L'existència d'una suposada amenaça potencial forneix l'excusa de l'acció punitiva o, en termes eufemístics, de neteja. Als Països Catalans coneixem molt bé els perills i les conseqüències terribles que aital amenaça comporta (els darrers quatre segles

hem hagut de patir, com es ben sabut, les escomeses despietades provinents de les terres de ponent). Actualment les envestides contra el nostre país són més subtils, encara que els resultats no són menys devastadors. Hi ha exemples a dojo. Els múltiples obstacles legals a la recepció, en tot el territori catalanoparlant, dels canals televisius en llengua catalana, constitueix, en un món global, una agressió evident als nostres drets individuals i col·lectius. El mateix podem dir de la pressió fiscal desmesurada que exerceix l'Estat espanyol sobre tots els habitants dels Països Catalans (siguin catalanoparlants o no) o les intencions, poc dissimulades, del govern central espanyol, de dificultar tant com sigui possible les relacions entre els països de parla catalana (l'article que parla de la prohibició de la possible federació de comunitats autònomes, fa referència implícita als territoris de llengua i cultura catalana) i de laminar constantment els seus sostres competencials.

La qüestió de la conculcació sistemàtica dels drets lingüístics dels catalanoparlants per part dels cossos de seguretat espanyols,

en particular, i de l'Estat espanyol en general, és especialment deplorable. Són nombrosos els casos, per exemple, de vexacions i agressions (verbals i físiques) per part de representants de les forces de l'ordre - que en teoria haurien d'oferir protecció - contra moltes persones d'aquest país que han fet ús del dret a parlar en català i mantenir-s'hi davant la presència dels agents. En aquesta faïç, un altre exemple recent de la intolerància espanyol(ista) ha estat l'enrenou que ha provocat en diversos mitjans de comunicació espanyols, polítics d'aquesta nacionalitat i elements catalans afins (com La Vanguardia i el seu director José Antich, a més dels coneguts botiflers Jordi Fernández Teixidó, de CiU, i Joan Ferran, del PSC) el fet que el Parlament de Catalunya posés traductors de català a espanyol, i viceversa, per atendre degudament la visita d'una delegació nicaragüenca. Els atacs verbals s'escudaven en raons de caire econòmic (és ben sabut que al Congrés dels Diputats de Madrid, on no es permet que cap diputat parli en un idioma que no sigui el castellà, els traductors i els auriculars són despeses absolutament

supèrflues), però els motius reals de les crítiques calia cercar-los en l'oposició ferma a qualsevol ús normal i digne de la llengua catalana, molt més greu encara (per a ells) si hom tracta d'un contacte a nivell internacional. La simple percepció de normalitat pel que fa als signes identitaris de la nació subordinada (que fins i tot neguen que sigui una nació) és considerat una ofensa, un insult, per a l'hegemonia espanyola.

La tirania espiritual i ideològica suposa, indefectiblement, la reducció de la diversitat. El perill real és, doncs, un reduccionisme que anul·la la nostra mirada a través del temps. La diversitat s'ha de basar en la cordialitat, entesa com la capacitat que dues persones tenen per entendre's, per tolerar-se mútuament, per respectar l'altre. Vivim en un món globalitzat, amb moltes dificultats, i un dels principals problemes del món actual és l'amenaça cap a la diversitat (cultural, lingüística, política, social...). La intolerància, el fanatisme, la incomprensió, la ignorància són la negació del progrés de la humanitat i no tenen espai en un món futur de llibertat i respecte.

El filòleg Joan Solà demana desfer-se de la 'violència' d'Espanya representada pel PP/PSOE

"Catalunya viu humiliada des de fa segles"

El filòleg Joan Solà demana desfer-se de la "violència" d'Espanya

El filòleg i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Joan Solà, ha defensat en un article a l'Avui el sí en les consultes sobiranistes del proper cap de setmana, atès que "fa tres segles que el meu país està sotmès per l'Estat espanyol, en tots els sentits, econòmic, cultural, lingüístic, polític. En diuen democràcia, però és una dictadura dels que encara tenen -després de tants anys!!- el control de tot el país, imposant una cosa tan simple com les majories".

Solà explica que "jo en tinc una altra, de pàtria, que ells no m'han reconegut

mai i que sempre han intentat destruir-me-la; jo tinc una altra llengua i una altra literatura, que ells han maldat per esborrar-les del mapa, generació rere generació, violència que manté encara avui mig país en la ignorància d'aquesta llengua i d'aquesta literatura; jo no puc fer pràcticament res amb la meua llengua, ni tan sols dins el meu país, i em sento empegueït, després de trenta anys de "democràcia", senyors!!", quan travesso l'Ebre".

El filòleg considera que "una persona, un poble, necessiten primàriament tenir dignitat. A Catalunya fa mesos i anys que ens sentim humiliats, escarnits, trepitjats per les forces "legals" de l'Estat. I és per això, senyors ciu-

tadans d'aquest país, que jo votaria sí. Afortunadament, fa uns mesos que ens comencem a moure, que comencem a reaccionar d'una prostració que feia massa temps que durava".

"Diu que els polítics es neguitegen amb el xim-xim que senten caure pací-



ficament i pertot a favor de la independència. ¿Vostès s'han de neguitejar, senyors polítics, vostès que són incapços d'assumir una cosa tan elemental com que el nostre país viu humiliat des de fa segles, vostès que són incapços d'escotar les veus de denúncia i de dir no d'una vegada?", es pregunta.

"Ens trobem, doncs, en un moment dolç d'esperança: només reaccionant, només tirant endavant de cara al futur, només engrescant la joventut i tots els immigrants en un projecte progressiu i clarament català, només així els ciutadans de Catalunya deixarem de sentir-nos subordinats a ningú, inferiors a ningú, escarnits per ningú", conclou.

Reproduït de www.e-noticies-cat

L' ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)



MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Defensa de la memòria històrica de l'esquerra revolucionària de les Illes (I)

Quan per l'estiu-hivern de l'any 93 seleccionava alguns curts capítols de les meves memòries -a petició del meu bon amic, l'editor Lleonard Muntaner- incloent-n'hi un que portava per títol "Artistes i escriptors contra la dictadura" (pàgs 30-36 de L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970), El Tall Editorial, núm. 18), mai no m'hagués pensat s'armàs tal enrenou. Potser imaginàs que algun sector de la dreta més cavernària arruïaria el nas, tot dient, com sempre: "Mala pesta de rojos que Franco no acabà d'exterminar de rel!". Però no hauria suposat mai que els atacs (bona propaganda del llibre, ja se sap que allò de què no es parla no es ven!) venguessin de la pretesa esquerra; principalment, dels sectors carrillistes -PCE-, que en els darrers anys de la dictadura pactaren amb els hereus del franquisme el manteniment de tots els aparells judicials, administratius, culturals, militars i repressius del feixisme, a més d'acceptar -en la Constitució que ordiren d'esquena al poble- la "sagrada unidad de España", el paper de l'exèrcit franquista en el manteniment d'aquesta "unidad de destino en lo universal", la prohibició de la federació de comunitats autònomes (un atac directe a la reconstrucció dels Països Catalans), l'acceptació de la monarquia borbònica que ens llegava el dictador (sense lluitar per un referèndum que demanàs al poble si volia o no aquesta monarquia imposada); i, el que era més tràgic en forces que teòricament es reclamaven del "socialisme", signaren una constitució que, en oficialitzar l'economia de mercat com a eterna i immutable, impedia avançar envers una societat sense explotadors ni explotats -ni que fos pacíficament arran d'una hipotètica victòria electoral de l'esquerra.

Un dels primers pamflets en contra de les memòries d'un senzill antifranquista mallorquí (qui signa aquest article) va ser obra d'alguns dels màxims responsables d'aquesta política antipopular. Parl de dirigents del neostalinisme illenc (PCE) com Antoni M. Thomàs i Ignasi Ribes, conegut militant carrillista en els anys der la transició. El 28-IV-94 els senyors Antoni M. Thomàs (antic responsable polític del PCE), Gabriel Sevilla, Alberto Saoner, Bernat Riutort, Ignasi Ribes, Gustavo Catalán, José M^a Carbonero, Jaime

Carbonero i Salvador Bastida signaren un tèrbol pamflet contra la memòria històrica de l'esquerra revolucionària de les Illes. Sortosament hi hagué molts d'altres sectors de la societat illenca que es revoltaren contra aquestes campanyes rebentistes i publicaren nombrosos articles en defensa del llibre de memòria antifeixista L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970), obra que demonitzaven els dogmàtics i sectaris abans esmentats. Vet aquí alguns d'aquests importants documents solidaris.

L'Antifranquisme a Mallorca (1950-70)

Per Salvador Rigo, professor

Cal dir que m'ha agradat i emocionat el darrer llibre de Miquel López Crespí. Ben cert que era necessària aquesta obra arribada en una època on sembla que ningú vol recordar d'una manera crítica el passat. Darrerament hi ha una tendència sectària i maniquea en bastir una història parcial en la qual pareix que només ha existit un partit (el de Carrillo) en la lluita per la llibertat. La visió vital de l'escriptor de sa Pobla, escrita en la línia dels grans escriptors revolucionaris (George Orwell, Víctor Serge, John Reed, entre d'altres) ens ha fet reviure aquells anys tan conflictius en els quals molts lluitarem per la República i el Socialisme. Diversos sectors de les classes dominants, el franquisme reciclat (UCD, PP) aliats amb el PSOE i en Carrillo (PCE) impediren l'avenç vers l'autodeterminació dels Països Catalans, la República o el socialisme autogestionari pel qual lluitàvem. En Miquel ens ha tornat fer reviure aquells anys tan encesos, plens de revolta, creatius en tots els aspectes i que enterrenen molts dels que ara viuen de la plusvàlua popular, oportunistes de tota mena que, per un plat de lleties, traïren les esperances populars consolidant un sistema que sovint fa olor de podridura.

L'autor ja ens adverteix en el pròleg que la seva visió és particular, que no té cap afany historicista o de "rata d'arxiu". Res més allunyat de la intenció de Miquel López Crespí que pretendre fer la crònica total de la transició. Això, suposam, ja ho faran els assenyats historiadors de la nostra Universitat. L'autor diu: "Ben cert que se'n podien fer mil més [pàgines] amb unes altres situacions igualment verídiques,

igualment de la resistència antifeixista. Per les estranyes casualitats del record el llibre reflecteix aquestes i no unes altres. Pura casualitat. Química del record".

I això és el que ens ha seduït del llibre, aquesta "química del record" que ens retorna unes vivències, unes il·lusions, idees, accions que el poder (qualsevol), havia volgut oblidéssim. L'antifranquisme a Mallorca és un llibre militant. És a dir: una obra que milita a favor de la veritat, a favor de la memòria col·lectiva d'un poble (el nostre), a favor d'unes esperances (musicades per Raimon o Lluís Llach) que no tenen res a veure amb la grisor i covardia de molts dels partits que actualment es reclamen de l'esquerra. Evidentment, el llibre no agrada a tots aquells que han fet el possible per bastir una democràcia curta de mires, sense perspectives autènticament alliberadores, estreta, ofegada cada vegada més en la corrupció, l'oportunisme d'homes sense idees i sense principis, vividors de la política aliens a tot el que de noble, viu i creatiu hi ha a la nostra terra.

En Miquel, d'una manera corpredora, rica en matisos, detalls que només podien conèixer qui de veritat es cremaren en la lluita per un món millor, ens retorna de bell nou, lluminosament, tota la inesborrable vitalitat, la il·lusió de canvi i justícia social d'aquells anys. Vitalitat revolucionària que enterraren sota mil tones de ciment armat demagogs i vividors, la púrria a sou del sistema.

Una obra imprescindible que ajuda a conèixer el nostre passat més recent.

Diario de Mallorca (30-III-1994)

Per a la recuperació de la memòria històrica: L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 (Lleonard Muntaner, Ciutat de Mallorca, 1994)

Per Cecili Buele, exconseller de Cultura del Consell Insular de Mallorca

"Les planes d'aquest llibre -que jo recomanaria que llegissin totes aquelles persones interessades en la marxa del nostre país- giren entorn d'aquells anys, considerats per alguns com els més revolucionaris d'aquest darrer mig segle, al voltant del mític 68" (Cecili Buele)

He llegit el llibre de López Crespí. He tengut l'oportunitat de fruit-ne l'estil literari, d'acostar-me una mica més intensament als fets que s'hi esmenten, de conèixer una mica millor els personatges que hi apareixen... Les planes d'aquest llibre -que jo recomanaria que llegissin totes aquelles persones interessades en la marxa del nostre país- giren entorn d'aquells anys, considerats per alguns com els més revolucionaris d'aquest darrer mig segle, al voltant del mític 68. L'època a la qual fa referència L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970, m'aglapec de ple com a estudiant al Seminari Diocesà, primer, i, després com a col·laborador de Pau Oliver a la parròquia de Sant Nicolau, i de Sebastià Capó a la de Santa Catalina Thomàs.

Això vol dir que, pel que respecta al meu temps d'estudiant, ben poquetes coses d'aquelles que hi apareixen varen poder ésser conegudes per mi, al mateix moment que es produïen; tot i que més tard sí que n'he tengut una coneixença més marcada. Però és que aleshores vivíem com a acampanats dins un edifici de vastíssimes proporcions arquitectòniques, i amb molt poques finestres obertes a la panoràmica sociopolítica del que succeïa a l'exterior.

Tot i amb això, s'ha de dir que la generació dels clergues mallorquins de l'any 68 -entre els quals em sent molt orgullós de trobar-me- no n'èrem del tot al marge, d'allò que passava als carrers i places de Ciutat. Malgrat que no disposàvem del més mínim suport provinent de la institució eclesiàstica d'aquella època, sense saber ben bé què, alguns de nosaltres ja havíem sabut enginyar-nos per mostrar-hi no pocs signes de rebel·lió manifesta contra la tradicional i arcaica formació humanística, filosòfica i pastoral que se'n pretenia inculcar.

La lectura d'aquest llibre de Miquel López Crespí, la veig com una bella i exquisida remembrança i de fets d'aquella època

La lectura d'aquest llibre de Miquel López Crespí, la veig com una bella i exquisida remembrança i de fets d'aquella època. Hom pot comprovar-hi que alguns d'aquests noms i fets, amb el pas del temps, s'han anat empolsint o esfumant de mica en mica. D'altres n'hi ha, emperò, que encara ara són ben sig-

nificativament presents dins la nostra societat illenca, tot i que en molts de casos hi esdevenen ben poc recognoscibles, per un motiu o un altre.

Cal no oblidar que moltíssima gent que avui en dia passa més tost com a desaparebuda als nivells públics de l'Administració, aleshores podia esser considerada realment com l'ànima motriu de la nostra societat mallorquina majoritàriament força endormiscada. O per contra, gent que avui en dia llueix a les totes amb un cert tarannà de persona pública, es pot dir que aleshores romania dins la més gran de les nul·litats acadèmiques, socials o polítiques.

No tothom era antifranquista llavors. Ni tothom era a favor de l'autonomia. Ni tothom defensava per a les nostres Illes la construcció d'una Comunitat Autònoma

Un altre aspecte que m'agradaria remarcar -del llibre de Miquel López Crespí- és que, tot i les aparences d'avui en dia, no tots aquests homes i aquestes dones -als quals fa referència directa o indirecta- es comportaren ahir de la mateixa manera com actuen ara. Ni prop fer-hi! Per dir qualque cosa, no tothom era antifranquista llavors. Ni tothom era a favor de l'autonomia. Ni tothom defensava per a les nostres Illes la construcció d'una Comunitat Autònoma. Ni tothom considerava com un autèntic idioma la nostra parla mallorquina. Ni tothom s'apuntava a defensar el nostre territori i les aigües de les nostres mars. Què va, ni d'un bon tros.

Molts dels qui avui ens governen, pensaven i afirmaven que "el General Franco era molt bon governant, el millor de tot el temps"; que "Espanya no deixaria mai de ser com era, un Estat totalment centralitzat a Madrid, fins i tot pels assumptes més quotidians"; que "nosaltres, els illencs, mai no arribaríem a constituir-nos en Comunitat Autònoma", que "d'Estatut d'Autonomia ni n'hem tengut, ni en tendrem mai"; que "la llengua catalana no té res a veure amb la nostra parla mallorquina"; que "els alumnes de les nostres escoles no tenen per què haver d'estudiar i aprendre català: se'ls ha de poder eximir d'aquesta 'assignatura'"; que "els treballadors d'hostaleria són uns exagerats quan reclamen drets tan elementals com poder estudiar, menjar o dormir bé"; etc., etc. Això parlaven llavors, i crec que encara ara ho farien si arribaven a tenir la gosadia de manifestar públicament allò

que realment senten per dedins.

Si una conclusió he tret de la lectura d'aquest llibre de Miquel López Crespí és que la verdadera història del nostre poble no la faran els homes públics

Si una conclusió he tret de la lectura d'aquest llibre de Miquel López Crespí és que la verdadera història del nostre poble no la faran els homes públics. Aquests sempre solen anar a remolc de les circumstàncies, darrera el ritme que va imposant, d'una manera o una altra, la situació que va travessant la societat civil en el seu conjunt. Això, d'una primera impressió. Però és que també arrib a veure molt més clar que són precisament els elements més febles de la nostra societat els que en realitat la sostenen, mantenen i aguanten damunt les pròpies espatlles, amb les pròpies butxaques o amb el propi vot de confiança -sovint donat per aquell qui diu "perquè no queda més remei", d'altres vegades aportat com qui s'estima més suportar "lo dolent conegut que lo bo per conèixer"-.

Crec que una de les grans descobertes, alhora que la plasmació d'un enardit elogi, que fa aquest llibre de Miquel López Crespí, és aquesta: encara ara hi ha persones que, si en altre temps romanien ben actives dins la clandestinitat, treballant a favor del nostre poble, avui en dia ho continuen fent, tant o més activament, i també dins l'anonimat. Pentura fins i tot molt més intensament que molts d'aquells altres que surten i apareixen constantment omplint planes i programes de mitjans de comunicació.

L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 d'en Miquel López Crespí esdevé així, un càlid i fervent homenatge a totes aquelles persones anònimes que, avui també, han de continuar treballant "clandestinament" a favor del nostre poble.

Revista La Nau (1-IV-1994)

Antifranquisme i lluita cultural (fragment)

Per Carles Manera, historiador i economista

[...] Convé assenyalar que l'obra de López Crespí és, sobretot, un recull de records vivencials de forma molt subjectiva: el mateix Miquel ho explicita en les primeres planes del treball, car afirma que no persegueix escriure un llibre d'història 'objectiu' (tots sabem que la història objectiva no existeix). Des d'un punt de vista historiogràfic, la recuperació de les

històries particulars de persones que visqueren processos concrets és un fenomen que els col·legues britànics coneixen prou bé. El mestre Eric Hobsbawm, amb els seus estudis sobre el món del treball, ja incidia en el tema de forma palesa. Per cert, el vell professor segueix lúcid com sempre: el darrer que acaba de publicar sobre una nova política per a l'esquerra radical no té desapfitament i encaixa força amb el tema que tracta López Crespí. Alguns dels deixebles de Hobsbawm, creadors del *History Workshop* (una experiència única adreçada a historiar les vides d'obrers i obreres a l'Anglaterra cada cop menys industrial del present segle) han perllongat una tasca d'arrels pregones al seu país. Encapçalat per un innovador Ralph Samuel, constant reivindicador de la història popular, el HW s'ha erigit en certa forma en la veu del passat, amb la rigorosa utilització de la història oral en la que el grup n'és expert: Paul Thompson ho demostrà fa uns anys a unes jornades sobre el tema al Monestir de La Real. La tradició marxista dels historiadors socials anglesos ha emfasitzat la necessitat de reivindicar aquest nivell experiencial, ric i poderós, per tal de conèixer el costat generalment ocult en els llibres de text: el dels protagonistes anònims. Aquest instrumental heterodox es troba també a les mans d'historiadors no marxistes, com ara Peter Laslett i membres significatius del *Cambridge Group*, que han desenvolupat una tasca encomiable de recuperació de vides quotidianes i d'experiències puntuals.

Acasa nostra ens trobem a anys llum de tot això. Però llibres com el de López Crespí representen una contribució important que, si més no, poden incitar al debat sobre una fase històrica cabdal. Debat que manca, i molt, entre els nostres intel·lectuals, en el sentit gramscian del terme. Aquesta mena d'assajos personalitzats, com el que ha fet en Miquel, quan encara molts dels protagonistes que apareixen al llibre hi són vius i poden contrastar el que allà s'indica, constitueix un saludable exercici que caldria sovintegar amb un objectiu palès pels historiadors: en aquest cas concret, reflexionar seriosament sobre l'articulació de la lluita antifranquista a Mallorca. El llibre de López Crespí, escrit en un estil clar, directe i sense concessions, no deixa de costat les expressions de combat pròpies de la més estricta clandestinitat. Penso que això li pot llevar for

Les associacions regionals espanyoles a Catalunya critiquen les consultes independentistes

Recorden que la sobirania 'resideix al poble espanyol' i que les decisions 'corresponen a tots els espanyols'

La Confederació d'Entitats Culturals Regionals de Catalunya (CECREC) ha posat el crit al cel per la importància que estan agafant les consultes sobre la independència. La declaració que la Confederació va fer pública ahir comença amb un posicionament clar: "Manifestem la nostra preocupació pel caire que estan prenent els anomenats referèndums per la independència de Catalunya" i no té miraments a l'hora de buscar culpables polítics: "és possible que en el futur ens hàgim de penedir tots per la falta de maduresa dels dirigents d'ERC i CiU". La Cecrec, que agrupa les federacions d'associacions i cases regionals d'Andalusia, Extremadura, Aragó, Castella-La Manxa i Galícia al Principat ha volgut fer una crida "a tots els responsables polítics per tal que no fomentin ni permetin actituds que resultin perjudicials a la convivència pacífica i harmoniosa de tots els ciutadans de Catalunya".

El text, titulat 'Per la legalitat democràtica', s'empara en l'article 1 de la Constitució espanyola que proclama que la sobirania nacional "resideix al poble espanyol" i, per tant i segons ells, "les decisions que afecten a tota Espanya corresponen a tots els espanyols". Al manifest també es considera "imprescindible que totes les formacions, especialment ERC i CiU, assumeixin aquesta realitat jurídica i no canviïn les regles del joc per les conseqüències que per a la convivència pot tenir postures extremistes i maximalistes". La Confederació, a través del comunicat, considera que aquestes consultes "crispem" la societat catalana i que els que les impulsen "no representen la societat catalana en la seva totalitat". De fet, el diputat socialista Joan Ferran ha difós el manifest a través del seu blog.

El manifest el signen les entitats que constitueixen la CECREC (Confederación de Entidades Culturales Regionales en Catalunya), que són la Federación de Asociaciones Extremeñas en Cataluña (FAEC), la Federación de Casas Regionales y Entidades Culturales en Catalunya (FECARECAT), la Federación de Casas y Centros Aragoneses en Cataluña, la Federación de Comunidades Originarias de Castilla-La Mancha en Cataluña, la Federación de Entidades Culturales Andaluzas en Cataluña (FECAC), la polèmica entitat que organitza la Feria de Abril de Barcelona, i finalment la Federación de Entidades Culturales Galegas en Catalunya.

CRISI

ECONÒMICA, SOCIAL, POLÍTICA

1ª part



Recull a càrrec d'en



Ricard-Joan Colom

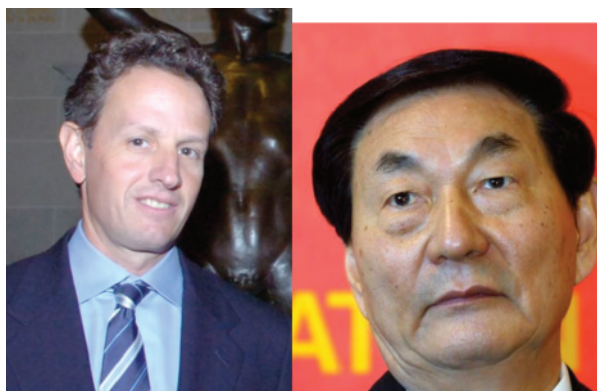
CRISI ECONÒMICO-SOCIAL

“El que sabem sobre la crisi financera mundial és que no en sabem gaire” (Paul Anthony Samuelson, *1915, economista estatunidenc).

“Jo no permetré que ningú em digui que hem de despendre més diners. Aquesta crisi no va ser perquè n'invertíssim massa pocs, sinó perquè hem creat el creixement econòmic amb massa diners i no era un creixement sostenible” (Angela Dorotea Merkel, *1954, Cancellera d'Alemanya).

“Estic molt preocupat per els desequilibris fiscals que tenim i el que això significa en termes de la marxa de la crisi financera” (Bill Gates [William Henry Gates III], *1955, empresari estatunidenc).

“Malgrat aquesta crisi d'alguna manera es va iniciar als Estats Units, és una crisi mundial. Tenim una part substancial de la responsabilitat del que ha passat, però els factors que va fer que la crisi tan greu i tan difícil de contenir es troben en un conjunt més ampli de les forces globals que es van acumular en els anys abans del començament dels nostres problemes actuals” (Timothy Franz Geithner, *1961, secretari del Tresor de Barack Obama).



TIMOTHY F. GEITHNER. ZHU RONGJI.

“Em sent molt orgullós d'haver estat capaç de superar la crisi financera asiàtica i la recerca de les oportunitats disponibles per aconseguir un creixement sense precedents en l'economia” (Zhu Rongji 朱镕基, *1928, alt dirigent polític xinès).

“Crec que l'FMI va ajudar a detonar la crisi d'Indonèsia” (Jeffrey David Sachs, *1954, economista estatunidenc).

“La vida política argentina és com la vida d'una comunitat de formigues o d'una tribu selva africana: plena d'esdeveniments, plena de crisi i morts, però la vida sempre és cíclica, i l'any acaba com va començar” (Sir Vidiadhar Surajprasad Naipaul [V. S. Naipaul], *1932, escriptor britànic d'ascendència hindú nat a l'illa de Trinidad).

“Han furtat les terres públiques. Ells ho han arramblat tot per a ells i per llur cobdícia sense escrúpols ha vingut una crisi d'angoixa sense precedents entre quaranta milions de persones” (Dennis Kearney, 1847-1907, polític californià populista).

LA CULPA I ORIGEN DE LES CRISIS ÉS DE...

“La creixent concentració de poder és l'origen de la nostra crisi econòmica i col·lectiva” (Noam Chomsky, *1928, filòsof, autor i activista polític estatunidenc).

“Ja en sabem prou com per començar a fer front a tots els grans problemes que ara estan amenaçant la vida humana i gran part de la resta de la vida a la terra. La nostra crisi no és una crisi de la informació, és una crisi de la decisió en la política i en l'acció” (George Wald, 1906-1997, científic estatunidenc).

“Les vostres iniquitats han trastornat aquest ordre i els vostres pecats us han privat del benestar. Entre el meu poble hi ha malvats: estan a l'aguait, vigilant com caçadors d'ocells; paren les trampes i capturen homes. Igual que una gàbia plena d'ocells, així les seves cases són plenes d'engany; així s'engrandeixen i s'enriqueixen, s'engreixen i estan lluents. Han sobrepassat els límits de la maldat; no fan justícia a l'orfe, perquè prosperi el seu dret, ni sostenen la causa dels desvalguts” (Jeremies 5,25-28, profeta major, s. VII a. C.).

“Sempre que hi ha crisi financera, sempre és dels bancs que hi guanyen” (Sir Gordon Ying Sheung Wu, *1935, alt càrrec econòmic de Hong Kong).

“El Banc Mundial és el major culpable de la crisi de deute” (Susan George, *1935, filòsofa i analista política franco-estatunidenca).

“Aquesta crisi ha exposat uns problemes molt significatius en els sistemes financers dels Estats Units i altres economies importants. La innovació anà massa lluny front a l'avaluació dels riscos” (Timothy Franz Geithner, *1961, nat a N.Y., actual secretari del Tresor als USA).

“Amb una informació de tant de pes, la pregunta és: per què no hem estat capaços de fer més per evitar que la crisi del consum d'alcohol per menors d'edat? La resposta és: la indústria de l'alcohol” (Lucille Roybal-Allard, *1941, política demòcrata californiana).

“Quan entrem en una crisi? Quan apareixen qüestions que no tenen resposta” (Ryszard Kapuscinski, 1932-2007, periodista, historiador i escriptor polonès).



L. ROYBAL-ALLARD. R. KAPUSCINSKI.

“Presumim que seríem preparats per a la batalla en cas que una crisi se'ns presentàs, però la crisi no és alguna que se'ns ve damunt – simplement palesa el que som ja ara” (Oswald J. Chambers, 1874-1917, ministre i mestre protestant escocès).

“En l'actual crisi, el govern no és la solució al nostre problema, el govern és el problema” (Ronald Reagan, en l'oposició). “Jo crec amb tot el meu cor que estar al servei dels Estats Units significa estar-ho pel Déu que tant ha beneït la nostra terra. Hem menester de l'ajuda de Déu per a guiar la nostra nació a través de mars tempestuosos. Però no podem esperar que protegesqui els Estats Units en una crisi si l'abandonem a l'entrada en el nostre viure diari” (Ronald Reagan, 1911-2004, 40è president nord-americà durant 1981-89).

“La guerra i el terrorisme a l'Orient Mitjà, la crisi de lideratge en molts dels països proveïdors de petroli en el món en vies de desenvolupament, la crisi de l'escalfament global - tots aquests problemes es troben clarament vinculats a l'energia” (Julia Scarlett Elizabeth Louis-Dreyfus, *1961, actriu neiorquina).

“L'essència de la crisi en Àfrica és fonamentalment la pobresa extrema” (Jeffrey David Sachs, *1954, economista de Detroit, USA).

“Culpar els especuladors com a resposta a la crisi financera es remunta al menys al temps dels grecs. És gairebé sempre la resposta equivocada” (Lawrence Henry Summers, *1954, President de la Universitat de Harvard i economista estatunidenc del Consell de Barack Obama).

“Dante va dir una vegada que els llocs més calents de l'infern estan reservats per a aquells que en un període de crisi moral, mantenen la seva neutralitat” (John Fitzgerald Kennedy, 1917-1963, 35è president, 1961-63, d'EUA).

“M'agradaria dir als nostres amics americans, britànics i espanyols que la crisi d'Iraq no és un problema entre els Estats Units i França, sinó entre els qui volen anar cap a la lògica de la guerra i els qui prefereixen la de la comunitat internacional” (Dominique Marie François René Galouzeau de Villepin [Dominique de Villepin], *1953, Ministre d'Exterior francès, nat a Rabat).

“EUA experimenta una crisi de valors ideològiques i morals” (Vladimir Volfovitx Zhirinovski [Владимир Вольфович Жириновский], *1946, militar i polític rus ultranacionalista).

“Hi ha una crisi de capital humà en el govern federal. No sols estem perdent les dècades de talent de funcionaris que es jubilen, sinó que no estem fent prou per crear i desplegar la pròxima generació de funcionaris públics” (Daniel Kahikina Akaka, *1924, senador demòcrata de Hawaii).

CRISIS MANIPULADES I “FABRICADES”.

⊗ “Els burgesos i els industrials alemanys paren atenció a la seva inflamada oratòria: per a ells Hitler promet, Hitler assolirà de desviar l'avversió del proletariat alemany per les classes que l'han dut a la derrota i al desastre econòmic” (Primo Michele Levi, 1919-1987, farmacèutic i escriptor juevo-italià, supervivent de l'Holocaust).



PRIMO M. LEVI.

JOHN LE CARRÉ

⊗ “En cada zona de guerra on jo he estat, hi ha hagut una realitat i després hi ha hagut la percepció pública de les causes de la guerra. A cada crisi, els temes han estat molt més complexes que no del que el públic ha sabut informar-se” (John Le Carré [David John Moore Cornwell], *1931, novel·lista anglès).

⊗ “Però allò més important és que Enron no va ser la causa de la crisi de Califòrnia” (Kenneth Lee Lay, 1942-2006, empresari corrupte estatunidenc).

⊗ “Els republicans estan fabricant una crisi de la Seguretat Social que no existeix, per tal de desmantellar la Seguretat Social” (Diane Edith Watson, *1933, política estatunidenca).

⊗ “Estem davant d'una situació en què l'Administració, al meu entendre, està fabricant, una vegada més, una crisi. No hi ha crisi en el sistema de la Seguretat Social. El sistema no és a la vora de la fallida” (Paul Spyros Sarbanes [Παύλος Σπύρος Σαρμπάνης], *1933, senador demòcrata per Maryland).

⊗ “La millor manera de començar el bipartidisme real per fer més forts els Estats Units és treballar junts en les crisis reals que s'enfronta el nostre país, no per a la fabricació d'una crisi artificial que serveixca per a una agenda d'interessos especials afora de les necessitats dels nord-americans” (John Forbes Kerry, *1943, senador demòcrata per Massachusetts i candidat presidencial).

⊗ “L'Administració de Bush afirma que hi ha una crisi de la Seguretat Social sols per distreure els nord-americans de les seves greus deficiències de gestió del pressupost federal” (Mark Brandt Dayton, *1947, senador per Minnesota).

⊗ “Els anys de la depressió econòmica han estat anys de reacció política, i és per això que la crisi econòmica ha generat una crisi de la pau mundial” (Arthur Henderson, 1863-1935, polític i sindicalista escocès).

⊗ “Per tant, si es consideràs que no hi havia pràcticament cap possibilitat d'èxit a través de les negociacions entre el Japó i EUA, la pressió militar i econòmica només obligaria Japó a entrar en una ulterior crisi si hom deixa que el temps passi en va” (Hideki Tojo [東條 英機], 1884-1948, general imperial i cap de govern japonès durant la 2ª Guerra Mundial).

PER ON TIRARÀ LA CRISI. ALTERNATIVES A LA CRISI

■ “Troba essencial per al nostre futur planetari el desplegament d'eines que puguin canviar la consciència que ha creat la crisi en la qual estem” (Stanislav Grof, *1931 a Praga, un dels fundadors del camp de la psicologia transpersonal).

■ “Una transformació interior radical i el sorgiment d'un nou nivell de consciència podria ser l'única veritable esperança que tenim en l'actual crisi mundial provocada pel predomini del paradigma mecanicista occidental” (Stanislav Grof, *1931, estudiós txec de l'LSD i un dels fundadors de la Psicologia transpersonal).

■ “Com a resultat d'això, maneres de sortir de la crisi estan essent intensament cercades a tots els nivells – però, tanmateix, són les maneres que tenen per objecte mantenir el control dels blancs sobre el país” (Joe Slovo, lituà de família jueva, 1926-1995, polític sudafricà, cap del PC sudafricà).

■ “Llei de Rudin: En una crisi que ens força a triar entre accions alternatives, la major part de la gent triarà la pitjor possible” (Autor desconegut).

■ “Molts dels canvis actuals no són pas independents entre si. No són pas fruit de l'atzar. Per ex., la fallida de la família nuclear, la crisi mundial de l'energia, la difusió de cultes i de la televisió per cable, l'augment de l'horari flexible i dels nous conjunts de beneficis marginals, l'aparició de moviments separatistes des de Quebec fins a Còrsega, potser semblin esdeveniments aïllats. Tanmateix, allò cert és exactament el contrari” (Introducció de “La Tercera Onada”, 1980, per Alvin Toffler, *1928, assagista científic nord-americà de Prospectiva).

■ “Crec fermament en el poble. Si hom li dóna la veritat, hom pot confiar per afrontar qualsevol crisi nacional. El punt més important és palesar els fets reals” (Abraham Lincoln, 1809-1865, 16è president EUA, republicà i antiesclavista).

■ “El racisme rau sempre per sota, però, en general, s'explota en aquests temps de crisi econòmica, i és difícil saber quan un llisca dins d'un altre” (Iris Shun-Ru Chang, 張純如, 1968–2004, historiador i periodista estatunidenc).

■ “L'Administració Bush i el Congrés han de deixar d'ignorar aquesta crisi del comerç internacional. Com més temps la ignorem, més llocs de treball nord-americans es mouran cap a l'estranger. És així de simple” (Byron Leslie Dorgan, *1942, Senador demòcrata per Dakota).

■ “Aquesta crisi no és simplement una versió més severa de l'habitual recessió del cicle econòmic, el descens típic en què les economies en última instància, s'ajusten i s'estabilitzen” (Timothy Franz Geithner, *1961, nat a N.Y., actual secretari del Tresor als USA).

■ “Potser hauríem de desenvolupar una bomba Crayola com la nostra pròxima arma secreta. Una arma de la felicitat. Una bomba de bellesa. I cada vegada que una crisi es desplegui, en llançarem una. Esclataria dalt en l'aire - suaument - i n'enviaria milers, milions, de bocins” (Robert Fulghum, *1937, autor estatunidenc).

CORATGE DAVANT UNA CRISI EN NEGATIU.

■ “El savi no s'exposa innecessàriament al perill, ja que hi ha poques coses per les que es preocupa prou, però està disposat, en les grans crisis, a donar fins i tot sa vida - sabent que sota certes condicions

no paga la pena de viure” (Aristòtil d'Estagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

■ “Cada gran crisi de la història humana és un pas de les Termòpiles, i sempre hi ha un Leònides i els seus tres-cents per morir-hi, si no poden vèncer” (George William Curtis, 1824-1892, escriptor i orador de Nova Anglaterra).

■ “Davant la crisi, l'home de caràcter torna de nou en si mateix. S'imposa el seu propi segell d'acció, n'assumeix la responsabilitat, la fa seva” (Charles de Gaulle, 1890-1970, general, escriptor i estadista francès).

■ “La crisi va provocar un període fèrtil de l'agitació i la revolució científica dins la teoria econòmica” (James Tobin, 1918-2002, economista estadunidenc contra l'especulació).

COM GESTIONAR UNA CRISI.

■ “Troba que vam perdre una gran part de simpatia i suport amb la forma en què van dur la crisi, allò més important crec que fou quan semblàvem aferar-nos a moltes coses a la vegada, en lloc d'identificar les nostres prioritats d'una manera molt més responsable” (Wilbert Joseph Tausin, II [Billy Tausin], *1943, polític cajun -francòfon- de lobbies estadunidencs).



BILLY TAUSIN.

V. GENE ROBINSON.

■ “Si de debò aquesta és l'obra de Déu ... llavors és una crisi que crida l'església a donar el millor de si mateixa, i a no preocupar-se de posar-se en risc per allò que és recte” (V. Gene Robinson, *1947, 9è bisbe de New Hampshire de l'Església Episcopal dels EUA).

■ “Crec que aquestes pel·lícules són tant per a la gent d'aquella època com per a les persones que no havien encara nascut. Per a les persones que no havien encara nascut, veuen com els líders han d'actuar en una situació de crisi, no tractant de ser reelegit o tractant de verificar les enquestes” (Kevin Michael Costner, *1955, actor, músic i director californià).

■ “Entenc que és difícil per a tots, però no devem cedir a les emocions...haurem de treure lliçons de la crisi actual i ara haurem de treballar en la seva superació” (Boris Nikolaievitx Ieltsin [Борис Николаевич Ельцин], 1931-2007, President rus durant els '90).

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Un jutjat madrileny nega tornar a Vigo amb les filles perquè “l'ensenyament és en gallec”

El portaveu del Bloque Nacionalista Galego (BNG) en matèria de llengua, Bieito Lobeira, i el germà i portaveu de la família afectada, Manuel López Rodríguez, han denunciat en roda de premsa que un jutjat de Madrid amenaça a una mare gallega de retirar-li la custòdia de les seues filles per traslladar-se d'Alcorcón a Vigo, degut a que l'ensenyament és en gallec i esta llengua “no és útil”.

En concret la interlocutòria del jutjat d'Alcorcón li nega a la mare que es traslladi a Vigo a causa del perill de “desarrelament que s'estén al seu àmbit escolar, perquè les menors han estat escolaritzades des de fa molts anys en el col·legi Amanecer, d'Alcorcón, per ara veure's escolaritzades en centres públics, a Vigo, amb immersió en un sistema escolar en llengua gallega, una llengua diferent a la que han sigut escolaritzades fins ara, que més enllà de l'àmbit d'aquella comunitat autònoma, no s'aprecia tinga cap altra utilitat pràctica”.

El germà de la mare i portaveu de la família, Manuel López Rodríguez, va denunciar “el calvari a què se'ns està sotmetent, amb una evident injustícia per voler viure a Galícia”.

Manuel López Rodríguez va criticar els prejudicis del jutge d'Alcorcón i va destacar que “les xiquetes estan perfectament integrades a Vigo i són felices”. Respecte a la llengua gallega, va subratllar “que per a res han tingut cap problema: des de xicotetes l'han escoltat en la família i l'entenen; la major es pot acollir a l'exempció de gallec en la selectivitat i la xicoteta va traure en gallec una nota de 8,5, li agrada i inclús comença a parlar-ho”.

Per això ha demanat a totes les forces polítiques gallegues i a la Xunta de Galícia que recolzen la seua causa i, en el cas de l'administració gallega, “emeti informes perquè es tinga en compte l'opinió de les xiquetes, que viuen felices i perfectament integrades a Vigo”.

Perill que se sente jurisprudència per a discriminar les persones que viuen a Galícia, Catalunya o el País Basc

Per la seua banda, el diputat del BNG va assegurar que “des del punt de vista

democràtic i humà no es pot admetre que un jutge li denegui a una mare separada que vinga a viure a Galícia pel fet de que tinguem llengua pròpia”.

A més, va advertir que “arguments com el d'este jutjat d'Alcorcón poden assentar jurisprudència en el futur i qualsevol pare o mare separat de Galícia, Catalunya o Euskadi que visca a Madrid o en una altra comunitat castellano-parlant i vulgui tornar a la seua terra perdrà la custòdia dels seus fills”.

Lobeira va alertar que “s'estan vulnerant els drets inalienables de les persones que parlen gallec” i en este sentit va anunciar que el BNG traslladarà en el mes de gener a institucions internacionals “casos concrets de persones que veuen conculcats els seus drets lingüístics, com a treballadores i treballadores despedits per parlar gallec”.

Davant d'esta situació, i en el cas concret de la mare de Vigo, el diputat nacionalista va a presentar una proposició no de llei al Parlament gallec per la qual s'insta a la Xunta de Galícia a “adoptar les mesures necessàries, a l'empara de la legalitat vigent, i en l'àmbit de les seues competències, concretament a través de les Conselleries de Treball i Benestar, i d'Educació i Ordenació Universitària, per a evitar un cas flagrant de discriminació per raó de llengua, de pertinença i residència a Galícia, que està patint una família de Vigo”.

Un espanyol extremista, antigal·lec i anticatalà, lligat a les altes esferes del poder (del sector més carca del PSOE i del vaticanisme):

<http://www.publico.es/espana/271574/paco/vazquez/coruña/gallego/espanol/toponimo/alcalde/embajador/roma?ct=bounce&cf=lomas&cfid=detalle>

Spanish Persecution against Asturian Language: http://www.youtube.com/watch?v=evbc_exY-4M&feature=related

http://www.valencianisme.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1844&Itemid=48#JOSC_TOP

dijous, 19 novembre de 2009

Les consultes arriben a les institucions europees com a ‘exemple’ de democràcia i participació

Una diputada gal·lesa pregunta els president de la UE i de la Comissió sobre la resposta que donaran als plebiscits

Les consultes independentistes que centenars de municipis catalans preveuen realitzar en diverses onades, la primera de les quals serà el proper 13 de desembre, han fet acte de presència a la Unió Europea. L'eurodiputada del Plaid Cymru gal·lès, Jill Evans, ha preguntat [vegeu-ho al vídeo] al president de la Comissió Europea, José Manuel Durao Barroso, i al recentment elegit president de la Unió Europea, Van Rompuy, com té previst respondre la UE al procés de les consultes independentistes catalanes. Evans, que és membre de l'Aliança Lliure Europea (ALE) i que al seu dia ja va donar suport a la consulta d'Arenys de Munt, ha posat com a exemple de que “Europa està canviant” el procés pel qual “més de 150 municipis de Catalunya” celebraran consultes per la independència respecte d'Espanya. L'eurodiputada s'ha referit als referèndums com a exemple de proximitat entre institucions i ciutadania, i ha dit que la UE necessita ser més democràtica i participativa “perquè no tots hem pogut decidir” el seu futur polític.

L'eurodiputada ha demanat a Barroso i Rompuy que la qüestió formi part de l'agenda del Consell d'Europa i que la UE expressi una resposta concreta al



procés de les consultes del Principat.

El suport d'Evans a les consultes va començar abans de la consulta d'Arenys, quan juntament amb altres diputats de l'ALE, van signar un manifest pel dret de decidir promogut per l'eurodiputat d'ERC i també de l'ALE, Oriol Junqueras. Aquest també va reunir-se després de la consulta d'Arenys de Munt amb tots els diputats de l'Aliança per explicar-los fil per randa el procés dels referèndums que s'iniciarà aquest proper 13 de desembre amb la primera onada de votacions; l'ALE dóna un ferm suport a les consultes des d'aleshores, i de fet hi enviarà diversos observadors. L'eurodiputat català també informa periòdicament la totalitat dels diputats de l'Europarlament sobre la marxa del procés de les consultes.

A beure Moritz toca

Catalunya i el catalanisme continuen sent l'objectiu predilecte de l'armada mediàtica madrilenya.

Cada dia col·leccionen nous enemics. Cada català és un dimoni en potència i ells fan d'àngel exterminador de bèsties. Aquest mes la víctima propiciatòria és la cervesa Moritz.

Por tierra, mar y aire -és a dir, des de la televisió, la ràdio i la premsa-, els mitjans de comunicació de la gran capital han començat a disparar contra els propietaris de la marca ‘catalana’, ‘per haver subvencionat l'organització Plataforma per la Llengua’.

Es deuen pensar que deu ser una plataforma atòmica. Com que Corea del Nord ha pactat, ara el gran perill nuclear són la Plataforma i la cervesa

Moritz, que etiqueta ‘exclusivament en català’.

La família cervesera ha fet una nota pública en què surten al pas contra la campanya i proclamen ‘el profund compromís amb Catalunya des de 1856’. ‘Per això donem suport en la mesura de les nostres possibilitats a diverses iniciatives adreçades a la normalització de l'ús del català i a la cultura catalana’.

Com els fabricants afirmen, Moritz etiqueta en català ‘perquè és l'idioma propi del país en el qual té l'origen, la seu social i el cent per cent del mercat’. Que n'és de difícil, ser normal.....

Passa-ho si us plau

I si t'agrada la cervesa, ja ho saps!



EL COR DE
LA SERRA
BATEGA

LA SERRA DE TRAMUNTANA, CANDIDATA A PATRIMONI MUNDIAL DE LA UNESCO

La serra de Tramuntana és l'exemple de com, generació rere generació i gràcies a la pedra, l'home ha aconseguit canalitzar l'aigua empedrant marges de torrents o construint sínies,

aqüeductes, dipòsits o safarejos. Per això, la Serra de Tramuntana és candidata a patrimoni mundial de la Unesco.

Entre tots ho aconseguirem!



WWW.SERRADETRAMUNTANA.NET

serra
de
tramuntana
paisatge
cultural

Consell de Mallorca



Trets de la decadència nacional per manca d'autocrítica: odi i espanyolitis com a embossador

El problema de tota nació oprimida és sempre el mateix, d'una monstruosa immaduresa psíquica: odien més l'opressor que no estimen el propi poble. Vet ací el problema de fons i l'actitud que els duu tot just a ser oprimits. Estan internament disgregats i, en comptes d'automillorar-se a través d'una sana autocrítica i redreçament, es dediquen a odiar l'ocupant, perquè consideren que ells són innocents de tot (a causa de la manca d'autocrítica i el propi provincialisme). Però l'ocupant no fa sinó ocupar el buit que la desídia, la ineptitud i covardia autòctona els ha deixat fàcil.

Els espanyols sols ens fan el mal que nosaltres, amb la nostra desorganització, ineptitud i idiotesa, els deixem. La culpa és més nostra que no pas d'ells, car, si deixes ta casa amb la porta oberta i t'entren els lladres, de qui és la culpa?. Hem de refusar l'autoodi colonial (típic dels botiflers, boadelles i resta de bestioles de tarquim) però promoure l'autocrítica constructiva.

Qualsevol nacionalisme sens Estat, dividit i subdesenvolupat (sia l'andalús, el català, el basc, el palestí...) es caracteritza per l'odi poc intel·ligent contra l'enemic o enemics (reals o inventats) en comptes de l'esforç responsable per millorar-se a si mateix, per damunt de l'amor i el sentit constructiu. Naturalment això es deriva de la pròpia mandra/ incompetència. En ser malfeiners, no actuen, sols parlen, i per tant no aprenen res. Com no aprenen res, no fan res que rutlli, com no fan res, són derrotats, com són derrotats i rebutgen l'autocrítica –perquè no volen treballar i el que volen és queixar-se'n i odiar- i no saben fer res, odien i miren de destruir i cauen en l'espiral violenta. Aquesta és la lògica infernal del subdesenvolupament nacional al qual tants nacionalismes de nacions oprimides estem tristament abonats. És un problema més endogen nostre que exogen.

Fomentar l'odi i la ràbia (tendències o sentiments humans naturals però perillosament engegadors) és antipatriòtic, és suïcida. És pitjor i més enfollit que fomentar la miopia.

Manca de fe i manca d'autocrítica.

Tan sovint ens quedem aturats

en les formes, els continents i els tòtems!!: som una cultura decadent perquè som una cultura idòlatra, més que no secular. Cap tribu índia ha estat salvada per tòtems ni per senyeres.

Per als pobles sotmesos és particularment complicat fer-se una autocrítica perquè tot just viuen sotmesos a causa del caos de les referències mentals que tenen: han decaigut i els opressors no han parat d'embolicar-los la troca.

Qui no té humilitat per a pensar en (cercar) el que és de suposar que, d'existir, és el més important, és a dir, Déu, en general no en té tampoc per cercar i acceptar la dura i bella realitat i, doncs, tendeix a la ideologització artificiosa, a la ineficàcia, al'autoindulgència. D'ací prové la decadència: la supèrbia no permet veure la sinuosa i rica realitat, car no se'n pren la molèstia; ni recapitula res per no rebaixar-se. La realitat-veritat que és Déu.

Els jueus és el cas més extraordinari no sols de longevitat (3.500 anys) sinó de supervivència no sols sens Estat propi (2000 anys), sinó a més dispersats i perseguits. I fins i tot han ressuscitat una llengua pràcticament morta, l'hebreu. I això perquè no sols són una nació, una raça i una llengua sinó també una religió, i no pas qualsevol. Evidència de la força de la religió per a tots aquells que no es plantegen el tema. Mentre els independentistes catalans no sien creients no farem res: vuits i nous i cartes que no lliguen. Ho hem vist durant cent anys i podem seguir així indefinidament. Jo no dic que l'Estat català hagi de ser ni confessional ni res, sóc partidari de la separació Estat-Església, però està arxidemostrat històricament, en líders, en civilitzacions, decadències, imperis, etc. que sense argamassa religiosa no hi ha res: tots els dimonis hi passen. I si no teniu fe, informeu-vos-en, estudeu i moveu l'ànima interior, que és l'energia humana més potent i que teniu miserablement desaprovada.

El problema de fons és la caracteriologia i la decadència caracteriològica ens ve del secularisme militant, que esborra els valors patriòtics de sacrifici, constància, estudi a fons, compromís, etc... Mentre Holanda s'estigué 80 anys en guerra contra Castella fins allib-

erar-se'n, o Escòcia guiada pels covenantaires escocesos derrotà al rei Carles d'Anglaterra tot just quan el Principat es revoltava contra l'absolutisme de Felipe IV-Olivars a la guerra dels Segadors...en fi, com totes les nacions que han sabut independentitzar-se amb bones eines (les espirituals, que generen canvis caracteriològics i competència general política, empresarial, en marketing, etc.), al Principat, des de fa segles especialitzats en el somiatritisme i a vendre conills abans de caçar-los ("Som millors que els castellans", etc.), el procés ha estat de subdesenvolupament espiritual i per tant caracteriològic. Déu no té pàtria, però viu en la sinceritat. És d'on surten les pàtries que volen renàixer.

Els catalans, per ex., normalment tenen molt més sentit econòmic que polític, per això estan dominats, en el fons un problema de provincialisme i de mesquinesa. Els llatinoamericans tenen molt més sentit lúdic que econòmic, la qual cosa pot ser molt divertida, però és una de les principals raons del seu subdesenvolupament econòmic (encara que no l'única, també està l'herència militarista del genocidi contra Ameríndia, etc). Mentre cada nació no sia honesta amb si mateixa i no s'autocritiqui d'una manera positiva i creativa, comparant-se amb (=aprenent d') altres pobles, i especialment amb els més desenvolupats en cada àrea, i amb propostes espirituals realment generoses (troables en les anomenades *religions superiors*, bàsicament) no hi ha res a fer.

El cofoisme cals principatins és cosa antiga i típica, quan les negociacions del 1705 amb els anglesos, els catalans ja criticaven els castellans per ineptes i es consideraven ells mateixos molt superiors. L'espanyolum serà potser manipulat, inculte, políticament primari, però el catalanam pateix d'altres imbecilitats, potser més greus i a més és massa individualista, mentre que l'espanyolam és tribal i està unit, i llurs dirigents no es mamen pas el dit, sinó que penquen de valent per mantenir el botí de guerra, el mamel·lot colonial.

Excel·lentíssims cabrons del TC

Segons ens expliquen des de Madrid, hi ha sis excel·lentíssims magistrats del Tribunal Constitucional que no accepten, de cap manera:

1. Que Catalunya és una nació
2. Que Catalunya té drets històrics
3. Que Catalunya té drets nacionals

He de dir als excel·lentíssims senyors Guillermo Jiménez, Vicente Conde, Javier Delgado, Jorge Rodríguez-Zapata, Ramón Rodríguez i Manuel Aragón que són uns incultes.

Catalunya és una nació des que, al segle IX, els comtes de Barcelona van independitzar-se de l'Imperi Carolingi i van crear una entitat política i militar autònoma a la Marca Hispànica.

La dinastia catalanoaragonesa va regnar sobre un extens domini de la península ibèrica i la Mediterrània durant 500 anys. El 19 d'octubre de 1469, amb el matrimoni del rei Ferran II d'Aragó i d'Isabel I de Castella, es va consumir la unió voluntària entre els dos grans regnes cristians que havien conquerit els territoris musulmans peninsulars.

La unió catalanoaragonesa-castellana es fonamentava en la imparcialitat del monarca i en el respecte als drets i furs històrics d'ambdós territoris. Aquest equilibri es va mantenir durant 250 anys, fins que la mort del rei Carles II, a l'any 1700, va desfermar la Guerra de Successió. Com és sabut, la coalició castellano-francesa va imposar-se militarment sobre la coalició catalanoaragonesa-austríaca i va ser entronitzat monarca Felip Vè de Borbó.

El nou rei va eliminar els furs i els drets de la confederació catalanoaragonesa i va implantar un sistema absolutista i centralista. Malgrat la derrota, durant 250 anys, els catalans hem lluitat amb voluntat de ferro i sense defallir per la recuperació de l'autogovern i de les nostres institucions. Ho vam aconseguir, fugisserament, a l'any 1931 amb la proclamació de la II República. I, de manera estable, després de la mort del dictador Francisco Franco.

Catalunya és, des de fa mil anys, una nació. Tenim drets històrics i drets nacionals. Tot això, tan elemental, ho saben els excel·lentíssims magistrats del Tribunal Constitucional. Tot això, tan elemental, ho recull el Nou Estatut d'Autonomia refrendat pel poble català l'any 2006.

Dit això, corregeixo i considero que els excel·lentíssims magistrats Guillermo Jiménez, Vicente Conde, Javier Delgado, Jorge Rodríguez-Zapata, Ramón Rodríguez i Manuel Aragón no són uns incultes. Els excel·lentíssims magistrats són uns cabrons.

Jaume Reixach

Rebus sic stantibus

Ja fa uns anys, en **Salvador Cardús** escrivia en el seu llibre *Política de paper* respecte la promiscuitat entre la classe política de la transició i la classe periodística. És una observació que sempre he tingut molt present i que intento transmetre-la a les meves diverses i variades audiències.

A diferència del que succeí als Estats Units, per exemple, on el *Watergate* i *Vietnam*, van marcar un divorci entre aquestes dues classes esmentades, a l'estat ecspanyol i a Catalunya, els periodistes es van convertir en autèntica *companeros de viaje* de la nova classe política que, dit sigui de passada, mai va derrotar el franquisme. Una classe política feble i covarda, que va entrar en la cleda del reformisme suarista. En definitiva, allò que magistralment va etiquetar en **Lluís M. Xirinacs**, com la *Traïció dels Líders*.

Aquesta promiscuitat entre polítics oficials i mèdia, s'ha anat mantenint al llarg de les darreres dècades. L'élite mediàtica, composta pels propietaris dels mitjans i els seus mercenaris (els directors), els seus mini-mercenaris (caps de secció, de comunicació, d'opinió, etc.), així com també per les agències de publicitat, i no oblidem, les principals empreses anunciadores, han estat, són, i si no ho impedim, continuaran sent, autèntics culi-merda de la classe política, que és la que gestiona les subvencions, i naturalment la que proporciona informació, globus sonda, filtracions, etc.

En conseqüència, els interessos dels uns van estretament lligats als interessos dels altres. Quasi bé podríem dir que són els mateixos.

És per això que el *numeret* d'avui de 12 capçaleres periodístiques publicant el mateix editorial no pot ser més que analitzat des de la perspectiva que les élites políticomediàtiques del país, unes élites que viuen de i per a la dependència de Catalunya respecte Ecspanya, **tenen por**.

Sí. Tenen por. Estan *acollonidos* que deia en **Màgic Andreu** en les seves èpoques. No tinc cap mena de dubte que tot plegat és una operació orquestrada des del Departament de Presidència de la Generalitat de dalt. No hi ha res, en

aquesta iniciativa, producte de la casualitat. Tot està perfectament i mil·limètricament calculat.

Una lectura de l'editorial en qüestió, que no penso enllaçar per una simple qüestió d'higiene democràtica, delata clarament que els seus redactors empen l'excusa de la ja donada i beneïda sentència del TC sobre el nyap, per amagar el que realment els preocupa.

I el que els preocupa és clarament el **tsunami sobiranista** que s'acosta i que es concreta en:

1. El creixement abassagador del suport popular a **Reagrupament**, malgrat l'apartheid informatiu que pateix en les darreres setmanes. L'acte d'ahir al **districte de Sarrià-Sant Gervasi** (foto) per exemple, em va confirmar que ja hem superat el punt de no retorn. Un èxit esclatant.

2. L'onada de **consultes populars per la Independència**, que tindrà la primera gran prova (a banda del precedent arenyenc) el proper 13 de desembre, quan 700.000 catalans seran cridats a votar per la sobirania. Un procés que ja està atraient l'atenció mediàtica i política d'arreu del món. Cal recordar que si els ecspanyols ja van quedar groguis -i encara no s'han refet- del 96% a favor de la sobirania de fa tres mesos, que un percentatge semblant o proper es torni a repetir, pot ser definitiu. I no podem deixar de banda que ja han sortit veus reclamant la suspensió de l'autonomia de dalt. Com a Kosova, el 1990.

3. El renom assolit pel **Barça**, l'**actual millor equip de futbol del món**, sense cap mena de dubte. A hores d'ara, el Barça és la millor targeta de presentació de Catalunya, deu mil vegades més que qualsevol President kinki de la CAC. I ha estat, sota la presidència d'un independentista de pedra picada que això s'ha aconseguit. Un president que lluny d'amagar covardament els símbols de catalanitat del club, els ha exposat ben visibles arreu on ha anat. Quanta més catalanitat, més globalitat i més reconeixement. A més el Barça es pot convertir en l'autèntic referent per atraure al projecte català els centenars de milers d'immigrants que han arribat a casa nostra darrerament, i que no estan corromputs per la

catalanofòbia consubstancial en l'ecspanyolisme, autèntica ideologia de masses, transversal, a l'estat.

És contra aquesta **Catalunya de la dignitat i de la democràcia** que aquests **mercenaris de la dependència** publiquen avui els seus infectes papers. No podem esperar res d'aquesta genteta. Cal esbandir-los d'una punyetera vegada.

És cert que els *pacta sunt servanda* (els pactes són per ser complerts), però al comissari de torn que ha redactat l'editorial se li ha oblidat l'afegit del *rebus sic stantibus* (és a dir, si les condicions es mantenen inalterables).

I aquí està el tema: les condicions ja no són les mateixes. Els nostres dependentistes encara voldrien retornar a la Catalunya dels anys 70 i 80 quan ells eren joves i guapos, i els reis del Mambo. Aquella Catalunya *is gone*. Els dependentistes voldrien l'Ecspanya dels anys 70, on Catalunya era vista com la capdavantera de la modernitat, i la veritat és que l'Ecspanya d'ara és tant o més catalanòfoba, amb l'afegit que gràcies al'espoli fiscal i als diners d'Europa, s'ha modernitzat i intenta per tots els mitjans esclafar definitivament el *fet diferencial*, com ja en el seu moment es proposà el franquisme quan va crear l'**Instituto Nacional de Indústria** (INI).

Les condicions han canviat, el pacte de la transició ha saltat pels aires. Ara els ecspanyols se senten forts. Han liquidat el PNB a Euskadi -ja mai més tornarà al poder, que s'ho treguin del cap i ara volen liquidar CiU i assolir el **pacte ecspanyol** (PSOE+PP). Quan el President kinki diu que hi ha zero possibilitats d'un tal pacte, és exactament el contrari: hi ha un 100% de possibilitats, si sumen, naturalment. I quan sumen, pacten: vegi's el cas del **Consell de Garanties Estatutàries**, que ja disposa de majoria ecspanyola i que no tinc cap dubte que està destinat a ser l'ariet contra el procés independentista que es desfermarà els propers mesos. Vigilem els seus membres, seran els encarregats de fer la feina bruta. Repeteixo, no tinc cap mena de dubte.

Enviat per **Josep** a josepsort el 11/26/2009

Els empresaris catalans s'organitzen per impulsar la independència

Independentistes amb corbata

Un grup d'empresaris impulsa una patronal sobiranista al marge de Foment i Pimec

Un grup d'empresaris catalans ha impulsat una patronal sobiranista al marge de les patronals tradicionals com el Foment del Treball o Pimec que, a més, estan a la grenya per la manca d'acord sobre la seva fusió. El Cercle Català de Negocis, que presideix Ramon Carner, és una associació empresarial que segons la seva declaració de principis, pretén "pressionar els partits polítics amb un únic objectiu: la declaració per part del Parlament de Catalunya de la independència de Catalunya". Un dels punts que l'entitat té en compte és el dèficit de la balança fiscal de Catalunya en la seva relació econòmica amb l'Estat espanyol, i afirma sobre aquesta qüestió que "l'única manera d'acabar amb l'espoli fiscal i garantir la competitivitat de les empreses catalanes és tenir un Estat propi".

L'argument econòmic és l'eix dels plantejaments de l'entitat: "De la mateixa manera", s'afirma en la declaració, "que països com els Estats Units, Noruega, Finlàndia, Irlanda, Estònia, Txèquia i Eslovènia, entre d'altres, van esdevenir Estats independents per motius bàsicament econòmics, ara ens toca als catalans fer el mateix i esdevenir el 28è Estat de la Unió Europea".

Seguint amb l'argumentació econòmica, l'associació afirma que "Catalunya té una superfície de 31.895 km², semblant a la de Bèlgica que té 30.528 km². Al mateix temps hi ha 7,3 milions d'habitants molt similar a Suïssa, amb 7,5 milions el 2008".

I afegeix que "aquest país és comparable a qualsevol Estat europeu, però l'asfíxia econòmica actual no permet vacil·lar entre Estat i autonomia; per això es fa necessari un moviment empresarial que potenciï els interessos de Catalunya a curt i a llarg termini".

La declaració diu també que "amb tot el potencial de l'Estat al darrere, Catalunya es transformarà a si mateixa, potenciant les empreses catalanes al món, posant les infraestructures catalanes als nivells més alts d'Europa i incrementant la riquesa de tots els catalans, disminuint el nombre de catalans que viuen al llindar de la pobresa".

Reproduït de www.e-notices.cat



L'independentisme es dispara a Catalunya

Un estudi de la UOC demostra que estaria en condicions de guanyar sobradament un referèndum

2 de cada 3 consideren que els principis democràtics han de prevaldre davant la llei en cas de conflicte

Els ciutadans del Principat no només consideren que tenen dret a decidir el seu futur polític en un referèndum d'autodeterminació, sinó que a més a més votarien sense embuts a favor de la independència. Així ho indica un estudi de la UOC al que ha tingut accés Racó Català (i que citen diversos mitjans), on per primera vegada es mostra una majoria independentista a les respostes. A la pregunta directa de "Què faria vostè" en cas d'un referèndum d'autodeterminació, el 50.3% afirma que hi votaria a favor, el 17.8% en contra, un 24.6% s'abstindria, un 5.8% no ho sap i un 1.4% no contesta. Aquestes dades, si ho traslladem a les urnes (i descartem per tant el 24.6% abstencionista) marcarien un enorme **66.8% de vots favorables** i un **23.6% de vots contraris** a la independència, amb 9.5% de vots indeterminats (que corresponen als que no saben o no contesten). Desgranem a continuació l'estudi, amb conclusions molt significatives.

L'estudi, que porta per nom 'Les relacions Catalunya Espanya: percepció des de Catalunya' realitzat per l'Institut DYM per a la UOC, mostra també respostes a determinades preguntes clau, des de l'opinió dels catalans del dret a l'autodeterminació fins a la seva postura en cas de xoc d'interessos de determinades opcions.

Conflicte entre llei i democràcia

Per exemple a la pregunta de "Què creu vostè que hauria de prevaldre en cas que una decisió democràtica entrés en conflicte amb les lleis vigents", un 67% responen que haurien de prevaldre els principis democràtics, un 22% les lleis vigents, i un 10% no ho sap.

Dret a l'autodeterminació

Sobre el dret a l'autodeterminació, gairebé un 89% opinen que "en termes generals" les nacions tenen dret a decidir el seu futur polític lliurement i democràtica, mentre que un 6.5% assegura que no, i un 3.5% l'aplicaria només en alguns casos.

El "cas català"

En cas d'aplicar el dret a l'autodeterminació concretament al Principat de Catalunya, un 82.6% considera que es pot autodeterminar (sis punts i mig menys que els que estaven a favor del dret d'autodeterminació "en general"), mentre que un 14.4% considera que no (gairebé 8 punts més que els que hi estaven en contra en termes generals), i un 3% no ho sap o no contesta.

L'estudi ofereix també en aquest punt saber la resposta segons si s'està a favor de la independència catalana o no. Els que votarien a favor al referèndum consideren en un 98% que Catalunya té dret a autodeterminar-se, mentre que dels que hi votarien en contra, una majoria del 52.4% creu, igualment, que té dret a votar-ho, i un 42% d'aquests, que no el té. Dels abstencionistes en una consulta, un 72.6% considera que Catalunya es pot autodeterminar, i un 22.4% que no.

Incidint encara en un referèndum a Catalunya, a la pregunta de qui hauria de poder participar-hi, un 40.6% creu que tots els que hi tinguin residència legal, un 32.2% creu que tots els inscrits al cens electoral, un 14.6% tots els catalans nascuts a Catalunya i un 10.3% gent de tot l'Estat espanyol.

Jahem citat igualment les dades globals d'un eventual referèndum, 50.3% favorable, 17.8% en contra i una abstenció que voreja el 25% amb un 7% i escaig que no ho sap o no respon, que donarien una victòria al sí per gairebé 40 punts de diferència (66.8% contra 23.6%, amb gairebé un 10% de vots indeterminats). Per vegueries, les més independentistes són la de Girona i la de Comarques centrals, seguides de molt a prop per la de les Terres de l'Ebre, a més distància la de Ponent Alt Pirineu i Aran i, finalment, Camp de Tarragona i Àmbit Metropolità serien les que menys ho serien, tot i que l'independentisme guanya sobradament a totes elles (vegeu-ho a la pàgina 11 de l'estudi).

Les dades de vot en un referèndum segons l'origen dels enquestats, mostren que l'independentisme és majoritari en els nats a Catalunya (un 57.1% contra un 14.9% amb un 21.1% d'abstenció), i més baix als nascuts a la resta de l'Estat espanyol, tot i que també majoritari (32.6% favorable, 26.2% en contra i 31.1% abstenció). En canvi els nats a la resta d'Europa són molt més favorables que els espanyols a la independència (44.8% a favor, 25.4% en contra i 24.3% indecís) i els nats a la resta del Món encara més (53.3% a favor, només un 11.8% -menys que els catalans!- en contra i un 30.7%).

Arguments que expliquen el vot

Un punt interessant que inclou l'estudi són els motius que els entrevistats donen per votar a favor o en contra al referèndum (es podien escollir diverses respostes). Dels que hi votarien a favor, un 65.7% ho faria perquè seria una via pacífica i democràtica per aconseguir-ho, un 62.3% per motius econòmics, un 58.6% per sentiment o convicció, un 56.4% per motius lingüístics i culturals, i gairebé un 30% per cansament d'Espanya.

Dels que hi votarien en contra, un clar i majoritari 60.8% diu que ho faria per sentiment o convicció, mentre que

Dels que hi votarien a favor, un 81.3% creu que les relacions serien bones, i menys d'un 17% creu que hi estan majoritàriament en contra. Dels que hi votarien en contra, un 37.8% creu que la relació seria bona, però un 60% creu que no ho seria. Dels abstencionistes un 58.4% creu que ho serien, mentre que un 37.8% no ho creu.

Catalunya independent a la Unió Europea

A la pregunta d'"Estaria a favor que Catalunya formés part de la UE com qualsevol altre estat membre", un 63.6% hi estaria a favor, un 17.6% en contra i un 17.1% hi és indiferent.

A més a més un 71.1% creu que una Catalunya independent dins la UE defensaria millor els interessos dels catalans que la situació actual, mentre que només un 20.8% creu que no, amb un 8.1% que no ho sap.

Percepció de la voluntat majoritària d'independència

Un 43.4% dels enquestats creu que l'independentisme és majoritari, mentre que un 34.4% creu que no, i un 13.4% creuen que hi ha un empat entre totes dues opcions.

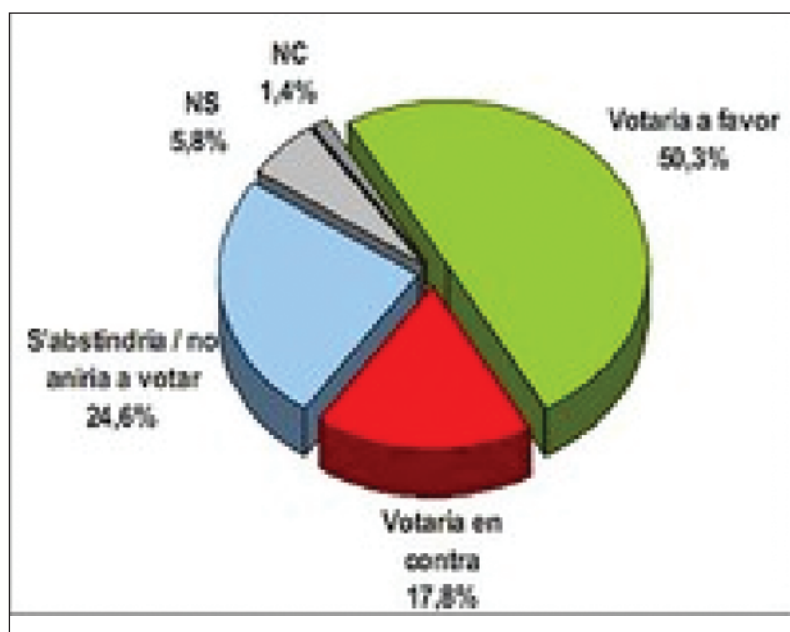
Per sectors, dels que hi votarien a favor un 57.2% creuen que l'independentisme és majoritari i un 22.2% que no, amb un 13.4% d'empat. Dels que hi votarien en contra, un 17% creuen que malgrat això l'independentisme és majoritari, un 63.5% no ho creuen, i un 10.7% creuen que hi ha empat. Dels abstencionistes, un 38.2% creuen que l'independentisme guanya, un 38.7% que no, i un 13% que empaten les dues opcions.

Per sectors, dels que hi votarien a favor un 57.2% creuen que l'independentisme és majoritari i un 22.2% que no, amb un 13.4% d'empat. Dels que hi votarien en contra, un 17% creuen que malgrat això l'independentisme és majoritari, un 63.5% no ho creuen, i un 10.7% creuen que hi ha empat. Dels abstencionistes, un 38.2% creuen que l'independentisme guanya, un 38.7% que no, i un 13% que empaten les dues opcions.

Assoliment i termini de la independència

Un 58.1% creuen que, malgrat tot plegat, Catalunya no serà mai independent, mentre que un 31.1% sí que ho creuen, i un 10.7% no ho saben.

En cas que Catalunya fos independent, un 41.9% creuen que arribaria "a llarg termini", un 41.8% que arribaria els propers 20 anys, i un 12.1% en els propers 5 anys. L'estudi es va fer durant unes setmanes, just després de la consulta d'Arenys de Munt.



tots els altres arguments no arriben ni al 30%. Per un 29.3% seria inviable econòmicament, gairebé un 26% considera que les lleis no ho contemplen, i un 25.7% tindria por d'un conflicte.

Dels que s'abstindrien, un 38.4% diu que ho faria perquè no els pertoca a ells decidir-ho, un 29.2% per sentiment o convicció, un 25.7% per por a un conflicte, un 20.6% perquè la llei no ho contempla i un 18.5% perquè seria inviable econòmicament.

Conseqüències de la independència

En cas del triomf del sí i l'assoliment de la independència plena de Catalunya, un 64.6% creu que la situació de la llengua i cultura catalanes milloraria, mentre que només un 3.8% creu que empitjoraria, i un 29% creu que quedaria igual.

El benestar dels catalans milloraria, segons un 54.7% dels enquestats, mentre que empitjoraria per un 9.7%, i es quedaria igual per un 27.6%.

Percepció de les relacions amb Espanya en cas d'independència

Els nazis ja feien Festes d'Hivern

“A nosaltres ha arribat un nou moment” (Nadala alemanya, adaptada pels nazis)

La cita d'avui és la tornada d'una nadala molt popular a Alemanya. Una tornada, però, que ha estat subjecte d'una subtil modificació que data de l'època nazi. Abans del 1933, feia “Per nosaltres ha nascut un nen”. Però els ideòlegs nazis Heinrich Himmler i Alfred Rosenberg eren partidaris de fer desaparèixer Jesús, el jueu, del les festes de Nadal, i van modificar les lletres. La versió nazi va eliminar les altres referències religioses de la nadala i les va substituir amb imatges contemplatives dels camps nevats, en una línia d'idealització de la natura molt propera el que avui és l'ecologisme. Una exposició al Centre Nacional de Documentació del Nacional Socialisme, a Colònia, recull una colla de nades nazis en les quals s'eliminava de la lletra tot esment al nen Jesús o a la Mare de Déu.

L'exposició explica que el projecte dels jerarques nazis era eliminar les referències al cristianisme i associar les festes nadalenques a les *Julfest*, una tradició pagana que celebra l'arribada de l'hivern. El que imperava a l'Alemanya de Hitler no era tant el laïcisme com una mena de neopaganisme amb connotacions màgiques, que connectava fins i tot amb el budisme, la geomància (parenta del Feng Shui) i la filosofia oriental.

És bo fer memòria històrica amb aquestes coses, perquè lliguen amb fenòmens molt actuals a Catalunya. Iniciativa ha passat de divinitzar la natura a decorar les comissaries amb Feng Shui, i ara a eliminar Jesús de les festes de Nadal per convertir-les en les Festes d'Hivern.

Hitler persecuted Churches: <http://christiancadre.blogspot.com/2005/05/nazi-persecution-of-christian-churches.html>

Hitler was not a Christian: <http://www.youtube.com/watch?v=4vqNw2KKiso>

“Tinc malícia als jueus perquè han donat al món aque-

l home, Jesús” (Adolf Hitler, 1889-1945, dictador genocida en “Diari de converses en la taula”).

A principis del 1933 Hitler declara a Hermann Rauschnig: “O ets alemany o ets cristià. No pots ser les dues coses” (Rauschnig). (“Man entweder ein Deutsche oder ein Christ ist. Man kann nicht beide zu sein”).

Dietrich Bonhöffer, destacat teòleg luterà de la resistència antinazi (penjat pels nazis amb gran part de la seva família) en català. Visqué un any a Barcelona (1928-29): <http://www.fespinal.com/espinal/catala/visua/ct14.htm> http://e-cristians.abatoliba.edu/cream/?site=ecristians&page=9&idioma=es&id_viejo=243

“En els últims anys he après a conèixer i entendre el profund arrelament del cristianisme en la vida terrenal; el cristià no és un *homo religiosus*, sinó un ésser humà per antonomàsia, tal com Jesucrist l'era... Vaig pensar que podria aprendre a tenir fe, intentant dur a la pràctica una mica així com una vida santa... Més tard em vaig adonar, i és del que segueix convençut fins a avui, que únicament en aquest món pots aprendre a tenir fe” “una església és una església, quan existeix per a aquells que no hi pertanyen” (Dietrich Bonhöffer). Dietrich considera que l'Església té una “obligació incondicional envers les víctimes de tot sistema social, fins i tot si no pertanyen a la comunitat cristiana”

5 Juliol 1935: Von Preysing és nomenat bisbe catòlic de Berlín. Opositor al règim nazi, declarà quan els nazis arribaren al poder: “Hem caigut en mans dels delinqüents i dels ximples”.

1 de juliol 1937: La GESTAPO arresta de nou el pastor Martin Niemöller, líder de l'Església Confessant Alemanya a Berlín i col·laborador de Bonhöffer, el qual va descriure la passivitat alemanya davant el nazisme així: “En Alemanya, vingueren primer pels comunistes, i no al·lí la veu perquè jo no era

comunista. Aleshores vingueren pels jueus, i no al·lí la veu perquè jo no era jueu. Tot seguit vingueren pels sindicalistes, i no al·lí la veu perquè jo no era un sindicalista. Aleshores vingueren pels catòlics i no al·lí la veu perquè jo no era catòlic. Aleshores vingueren per mi –i llavors ja no hi havia ningú que aixecàs la veu”.

12 novembre 1940: Göbbels escriu al seu diari: “Larga conversa sobre vegetarianisme i la religió a venir amb Hitler. El Führer és totalment coherent en aquest tema i té tots els arguments preparats”. Efectivament, Hitler preparava, en tant que depengués d'ell i pogués, una religió “germànica” els models de la qual eren l'antic paganisme germànic i la Jihad islàmica.

“El que intenten, si és possible, és destruir el cristianisme a Alemanya en el lapse d'aquesta mateixa guerra, abans que tornin els soldats...” (Pastoral col·lectiva de l'episcopat alemany, 1942).

La Bíblia de Montserrat ja es pot baixar pel mòbil: <http://www.regio7.cat/tecnologia/2009/11/16/biblia-montserrat-ja-pot-baixar-pel-mobil/54872.html>

“Per als incrèduls el món és un caos, l'home un enigma, la vida una desgràcia.”

Per als qui creuen, el món és un lloc que ell ha d'il·luminar, l'home una persona que Déu estima i que ha de ser evangelitzada, la vida és bonica perquè és viscuda amb el seu Salvador i Senyor. Paulo Barbosa

“El pessimista es queixa del vent, l'optimista espera que el vent canviï i el pràctic ajusta les veles” (William George Ward)

El cristià no és pessimista ni optimista - confia en Déu.

Les espelmes espirituals que mouen la seva vida estan ajustades pel seu Salvador i ell sap que segueix en direcció al port de les seves benediccions. Paulo Barbosa

Francesc Puigpelat

El foraster Rodríguez nou líder del PP, el partit que promet feines a son Banya a canvi de vots

Reproduït de <http://bayona.baleaerweb.net>

“Nos obligaban a votar al PP”, diuen a Son Banya

bayona | 20 Novembre, 2006 09:58

Diumenge UH publicà una entrevista amb un home de Son Banya que reconeix haver-se dedicat al tràfic de drogues. Diu que ha vist molta corrupció i que els hi deien que “si no íbamos a votar al PP nos quedaríamos sin trabajo”. Els diuen a votar en autocars. Tots ho sabem per mai s'havia dit tan clar com fins ara.



Les declaracions són fantàstiques. “El día de las elecciones venía un autocar a Son Banya y un hombre, creo que se llamaba Manolo, nos daba a todos los sobres cerrados con las papeletas. Se hacían viajes a Son Ferriol hasta que todos habíamos votado”.

Sempre he pensat que allò de que Mallorca és de dretes no era tan cert. Això sí, el PP té una fabulosa maquinària de vot captiu que la mobilitza a base de donar privilegis amb els doblers públics.

Això té un nom...

Reproduït de www.dbalears.cat

No vagi per dit

Son Banya al Parlament

Un dimarts de sessió plenària són molts els que acudeixen al Parlament per trobar-hi algun diputat. Ahir, a les portes de la Cambra, es presentà el patriarca de Son Banya, Gabriel Cortés, i quan li preguntaren a qui cercava no dubtà a dir que a José María Rodríguez, el diputat del PP. Volia una feina per al seu fill, que anava amb ell.

Xafarderíes Ignatius J. Reilly (25/11/2009)

Roger Moore, ara i abans



S A P O B L A



N'Aleix Trepas és la tercera generació de benziners de Sa Pobla. Te dues estacions de servei. El padri Biel Gelabert va obrir la primera l'any 1963. 971 540 067



Fa un any que na Maria Magdalena Mateu ha obert la Perruqueria Arts al Carrer dels Fadrins, 17 de Sa Pobla. Demanau-li hora al 871 998 001

POLÍGON DE BINIS- SALEM



Fa 10 anys que en Josep Hurtado, a qui veiem amb el seu empleat Lluís Garcia, regenta la Metalisteria Aluminis Ardeal al carrer Pou de sa Sínia, 24 del Polígon de Binissalem. 971 886 728

L L O S E T A



Fa un mes que en Pep Codony regenta la Cafeteria s'Aguait a l'Avinguda del Cocó, 8 de Lloseta. Plats combinats, hamburgueses... 971 514 514



Fa 2 anys que en Francesc Pinto regenta el Bar L'Altura a l'Avinguda del Cocó, 16 de Lloseta. Despatxa les pizzes, els plats combinats... 971 514 751

CAMPOS



Fa 5 anys que na Sara Prats i n'Andrea Cano regenten el Bazar Centre Prats- Cano a la Plaça, 16 de Campos. 871 855 893

ALGAIDA



Fa 3 anys que na Miquela Danti regenta el Bar Sa Plaça al carrer de Sant Joan, 2 d'Algaida. Despatxa menús a 7 euróns. Serveix variats i entrepans. 971 125 254

PALMAN- YOLA



Fa 14 anys que en Vicenç Torrelanca regenta el Restaurant La Encina al carrer de les Dàlies, 55 de Palmanova. Despatxa menús a 9 euróns. 971 617 095

A L A R Ó



Fa 15 dies que na Maria Munar, a qui veiem amb els seus ajudants, regenta la Pizzeria "O sole mio" a la Plaça de la Vila, 4 d'Alaró. Despatxa pizzes, pastes, amanides. Abans tenia l'establiment que sols estava obert els vespres al carrer des Pontarró. 971 879 447

Treballem per eradicar la pràctica de l'ablació genital femenina

Nou web www.prouablacions.cat

Avui dia internacional de lluita contra la violència de gènere, t'escric aquest correu, per demanar el teu ajut per denunciar aquesta pràctica, perquè te'n facis ressò en el teu mitjà de comunicació. Tu i els companys i companyes de la premsa, sou els que podeu fer que la iniciativa prengui cos.

Des de desembre de 2005 fins avui he estat 18 vegades al sud de Senegal a Casamance, sumant en total un any d'estada. Durant aquest temps he volgut aprofundir en el tema però m'ha estat molt difícil, ara que conec bé moltes persones, dels pobles i poblats on em bellugo normalment, he pogut saber la realitat, que m'ha deixat esgarriat, **9 de cada 10 nenes son mutilades genitalment entre 0 i 4 anys a molts pobles de la Casamance**, i he pres la determinació de treballar –en la mesura de les meves possibilitats– per intentar a través de la conscienciació, que l'ablació vagi a menys, i si pot ser, i en alguns pobles, eradicar-la. El camí és llarg i difícil, però no podem en

aquests inicis del segle XXI, obviar el tema encara que sigui incòmode, i els que anem a Àfrica ho hem de posar damunt la taula. Que pots fer tu? Ajudar-me a denunciar-ho en el teu mitjà de comunicació... ras i curt.

Parlem-ne, estic a la teva disposició, per una entrevista, per donar-te informació, pel que calgui. Les primeres passes les hem de fer en la conscienciació aquí, del problema de les nenes d'allí, tots i totes, junts i juntes, amb membres de ong's que treballen a zones on es practica l'ablació, intercanviar informacions, i maneres de combatre aquesta amputació, que marcarà la vida d'aquestes nenes acabades de néixer.

Envia'm un correu <mailto:enric@alloza.cat> o si vols em truques al 93 834 06 69 (millor), o al mòbil, 617 22 96 96. Gràcies.

Enric Alloza i Gabaldà
Editor i foto-periodista
www.alloza.cat

Enquesta

Viuriem millor independents d'Espanya?



Antoni Cremades i Cristina Alba. Ciutat de Mallorca. Amb la independència conservarem la nostra llengua. 638 230 659

Amb la col·laboració de:



TALLA AMB ELS MAIS ROTTLOS.

PER EVITAR LA VIOLÈNCIA MASCLISTA, TU QUÈ HI TENS A DIR?
ENTRA A **TUQUEHITENSADIR.GENCAT.CAT**



Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Dones

per
la prevenció

som-hi

Només la classe treballadora pot dur el progrés a la societat

La situació dels treballadors. L'informe publicat per l'organisme eclesial Càrites, que no te res a veure amb el moviment obrer, il·lustra la duríssima situació en que se troben centenars de milers de famílies treballadores, que se veuen obligades a recórrer a la caritat per cobrir les seves necessitats mínimes. Durant l'any 2008 s'ha produït un augment del 50% en el nombre de persones ateses per Càrites. El 2007 foren quasi 400.000, i el 2008 la xifra ha pujat fins a 597.172 persones, la qual cosa suposa un increment de 200.000 usuaris.

El major nombre de demandes d'ajuda econòmica segueix essent -per aquest ordre- per alimentació, vivenda i despeses sanitàries. D'entre aquestes, les sol·licituts d'ajuda econòmica per alimentació són les que més han augmentat (57%).

Pel que respecta a la vivenda, les ajudes se sol·liciten sobretot per fer front a impagats d'hipoteques i deutes de lloguers (incloent fiances i mensualitats anticipades) a fi d'evitar embargaments i ordres de desnonament, així com despeses de subministraments, com la llum, l'aigua o el gas.

Càrites constata l'extensió de dos fenòmens: l'amuntegament sever amb el rellloguer d'habitacions a preus abusius i l'augment de famílies que viuen en habitacions (perquè no poden accedir a una vivenda). Els casos de reclamació d'aval per impagament d'hipoteques afecten especialment a vídues majors que avalaren amb les seves vivendes en propietat als seus fills, i que ara poden acabar perdent els seus estalvis i la seva casa.

Molta de gent acudeix per primera vegada a Càrites, afectada per l'atur creixent. Destaquen les famílies joves (20 a 40 anys d'edat) amb nins petits, les dones, especialment soles amb càrregues familiars, els immigrants.

ERES, acomiadaments, desocupació. El nombre de persones desocupades registrades en els oficines de l'INEM se situà a l'octubre en 3.808.353, un 2'6% més que en el mes de setembre i un 35'1% més que a l'octubre del 2008.

Segons l'enquesta de Població Activa, el nombre d'aturats se situa en el tercer trimestre de 2009 en 4.123.300. La tasa de desocupació és del 17'93%. La xifra de desocupats s'ha incrementat en 1.524.600 persones en els darrers 12 mesos. Quasi un de cada 5 treballadors està a l'atur.

Els ERE autoritzats en els vuit primers mesos de 2009 foren 13.884, que afectaren a 419.968 persones de les que el 21% foren per extinció de contractes; el 68% de suspensió temporal de contractes i l'11% de reducció de jornada. Foren pactats amb les organitzacions sindicals o la representació legal dels treballadors, el 90% del total.

Pel que respecta al mateix període de 2008, les ERE autoritzades s'incrementaren en un 390%.

Hi ha més d'un milió de llars en que tots els actius estan a l'atur. Hi ha 472.279 llars (a prop d'un milió d'individus) que no tenen ingressos ni de la feina ni del sistema de prestacions socials del govern central, amb un augment de més de cent mil llars en aquesta situació en tan sols dos anys.

Alguns d'aquests podran beneficiar-se del subsidi de 420 euróns aprovat el juny pel govern, però ¿quina família pot pagar pis, aigua, llum, menjar, amb 420 euróns al mes, sense recórrer a la solidaritat de familiars i companys o a la caritat?

¿Salvar als banquers i les empreses, i no als treballadors? En una situació com aquesta, resulta difícil de creure que la principal preocupació dels governs i de les pròpies organitzacions dels treballadors sigui... com salvar als banquers i als empresaris.

I salvar als treballadors suposa acabar amb l'atur, amb els acomiadaments, garantir un subsidi suficient als aturats, posar-se en marxa plans d'obres públiques, ¿se pot fer això si 200.000 milions d'euróns de fons públics va a ajudar als banquers?

N'hi ha que diuen que si se prohibeixen els acomiadaments tancaran les empreses. Però, que és salvar les empreses? ¿Enviar al carrer als treballadors i salvar els beneficis de l'empresari?

Estic fart de veure que els acomiadaments d'avui preparen el tancament de demà. ¿Ha de ser la preocupació dels sindicats el salvar les empreses fins i tot a costa d'enviar al carrer als treballadors?

En molts de casos, salvar els llocs de feina requereix la nacionalització. En altres, integrar empreses subsidiàries a l'empresa (o a l'administració) per la que fan feina. En altres casos, l'Estat ha d'oferir llocs de feina en un vertader pla d'obres públiques i desenvolupament dels serveis públics. Allò que na ha de fer l'Estat és protegir i finançar a aquells que destrueixen llocs de feina.

Salvar a la única classe que pot dur el progrés a la societat. El règim basat en la propietat privada dels mitjans de producció ha demostrat que no pot dur a la Humanitat més que nous patiments i misèries. Mil milions d'afamegats, fams, guerres, proliferació de fenòmens parasitaris com les màfies, la droga, la corrupció...

Només la classe treballadora pot dur el progrés a la societat, acabant amb el govern de les multinacionals, establint la propietat social. Però per que això sigui possible, el deure de tot treballador és lluitar, en primer lloc, per la supervivència de la pròpia classe treballadora.

Pere Felip i Buades

Els mortificadors de la llengua catalana

Portbou, 22 de novembre de 2009

Amb l'exageració hiperbòlica del "culebrot" Cruyff (no el parlo perquè no vull violar el català) i les crítiques malèvols i, sobretot xenòfobes, a les traduccions del Parlament català a la delegació de les regions atlàntiques de Nicaragua, el poder imperial espanyol, i tota la corrua de botiflers de diferents ideologies, se sent molt satisfet: ha donat un pas més per tal d'intentar fracturar la cohesió social de Catalunya.

Les darreres ofensives sociolingüístiques per mortificar, per martiritzar encara més la nostra, minoritzada, llengua no neixen per generació espontània; són l'estratègia retrograda de l'anomenada cros-tespanyolista amb la finalitat de crear el màxim de divisió social a casa nostra. De fet, aquesta manera d'actuar forma part d'un guió polític molt ben planificat que passa per desprestigiar la nostra llengua, intentant anorrear el seu ús social, per tal de destruir el seu caràcter, la seva propietat com a llengua pròpia i comuna d'una determinada col·lectivitat humana que vol avançar, sobirana-ment, com un sol poble vers un horitzó de llibertat, justícia social i fraternitat. Precisament, aquests que parlen tant de llibertat quan es refereixen, exclusivament, a la políti-

ca lingüística de Catalunya (una política que és una referència mòdèlica a la UE), no esmenten, ni molt menys denuncien que la política lingüística castellano-espanyola (la de l'Estat espanyol) és profundament antiliberal. Aquests unionistes carpetovetònics són incorregibles. S'amaguen en les seves pròpies impositures polítiques quan desautoritzen la política lingüística del govern català; ja que no diuen res, per exemple, de l'existència (en l'actualitat) de, com a mínim, 160 lleis, disposicions i reglaments que obliguen a etiquetar en castellà a Catalunya. Perquè aquests mitjans audiovisuals, tant sorollosos i mentiders de l'altiplà, no expliquen que Catalunya pateix d'una forma autoritària la imposició del monolingüisme colonial castellà, en el sentit que el 99'4% de les normatives sobre etiquetatges que ens afecten obliguen exclusivament a fer-ho només en castellà?

Potser seria just i necessari que els diputats que van posar el crit al cel, tot criticant durament el Secretari de Cooperació de la Generalitat, per haver fet una despesa de mil euros en una traducció simultània en un acte oficial del Parlament de Catalunya reconsideressin la seva posició.

Josep M. Loste

Acudits

Era un pastor que tenia moltes ovelles hi va anar-hi un matemàtic i li va dir: si endevino quantes ovelles tens me'n donaràs 1?
I el pastor va dir que si, i el matemàtic li diu:
En tens 1364. El pastor diu sorprès: Ostres ho has encertat agafen una i el matemàtic l'agafa i el pastor li diu: Si endevino d'on ets em tornaràs l'ovella?
El matemàtic diu que si i el pastor diu:
Ets de Barcelona. El matemàtic sorprès diu:
-Com ho saps?
El pastor contesta: Perquè de 1364 ovelles m'has agafat el gos.

SENYORETA,SENYORETA
ELS MEUS PARES M'HAN DIT
QUE SI APRENEM MOLTEM COMPRARAN UNA BICICLETA!
-HA SI? I QUE HAS APRES JAUMET?
-A ANAR EN BICICLETA!!!

Un borratxo es troba un altre

borratxo que està picant a una farola.
I el 1r. borratxo li pregunta:
Però que fas?
I l'altre contesta:
Truco a casa, es que no m'obren...
Dons continua picant perquè hi ha llum.

Papa, a l'escola em diuen street body.
-Qui fill?
Every body

Un home li diu a la seva dona:
-Apa, amor meu, estàs progressant, "només" tres quarts d'hora al telèfon. Per cert, qui era?
-Ningú; s'havien equivocat.

Un home li diu a la seva parella:
-Fa dies que no esmorzo, pensant en tu, dies que no dino, pensant en tu, dies que no sopo, pensant en tu, dies que no dormo...
-Què, pensant en mi?
-No; de la gana que tenia.

Enquesta

Viuriem millor independents d'Espanya?



Vicenç Siquier. Inca. És ben necessari que les contribucions quedin aquí. I que no ens ataquin la nostra identitat i la nostra llengua. 971 500 808.



Andreu Caballero. Regidor Ajuntament d'Inca. Segur que si. Espanya ens espolia. Vol exterminar la nostra llengua. 650 391 925



Tomeu Mayol. Sóller. Les contribucions quedaran aquí. Podrem conservar la nostra llengua.



Família Montfort. Ciutat de Mallorca. Si, i de molt. Els nostres doblers quedaran aquí i la nostra llengua no morirà. 680 708 969



Pere Santpol. Senador pel PSM. Si, Espanya no te remei. No vol amollar sa bossa.



Guillem Cervera. Algaida. Som un estol de cagats i mai protestam per res. Mos deixam robar pels espanyols i callam. 971 125 392



Caterina Julve. Consellera Medi Ambient del CIM. Un concert econòmic i més autonomia és el que m'agradaria.



Joan Font, Rafel Jaume, Jordi Gaia, Toni Bauça. Sant Joan. Amb la independència no perseguiran més la nostra llengua. S'acabarà l'espoliació fiscal. No tndrem monarquia.



Gabriel Barceló. Secretari General PSM. Sense cap dubte. Tendrem més recursos econòmics i capacitat de decidir.



Miquel Jaume. Vilafranca. Els doblers venen d'anglaterra i Alemanya i se'n van cap a Espanya. Independència. 660 828 034



Es Catalans de sa Rota de Llubí. És clar que si. Mon pare és català i ma mare basca diu l'amo. Independència. 971 185 021



Guillem Genovard i fill Joan. Ariany. Independents serem els amos del nostre destí. Els doblers quedaran aquí i la nostra llengua no serà perseguida. 620 023 935



Pere Martínez, Maribel Barreiro i filla Magdalena. Lloseta. No perseguiran més la nostra llengua. Els doblers quedaran aquí. 627 164 352

¿Vols deixar
de beure?
**PODEM
AJUDAR-TE**
Tel: 616 08 88 83
Alcoholics Anònims



En Joan Tardà, un independentista català o un anticristià catalanoespanyol?

Benvolgut senyor Joan Tardà,

M'adreça a vós, que sou diputat al Congrés espanyol pel meu partit, per dir-vos que, com a mallorquí, català, cristià i militant d'ERC, em sent empegueït, ofès i empenyat per l'escrit que publicau en el vostre bloc, que tothom pot llegir si clica damunt: <http://blocs.esquerra.cat/joan-tarda/bloc/a-les-aules-capcreu>, i en què envestiu sense ànima contra la simbologia cristiana d'una manera al meu entendre ofensiva i pocavergonyosa i en què, en canvi, callau contra la invasió integrista.

Mirau, senyor Tardà, en Carod Rovira va dir, en una conferència que va fer a la seu de l'Institut Ramon Llull aquesta tardor, que, si resulta que ets del Barça, independentista, catòlic no practicant i casteller, més que una personalitat ets una redundància. Almenys fossis protestant, o almenys fossis afeccionat de l'Espanyol, deia En Carod molt encertadament.

Doncs bé: jo sóc català de Mallorca, independentista, seguidor del Barça, cristià creient i practicant, demòcrata-cristià en temes ètics i morals, socialdemòcrata en temes socials, militant d'ERC i obrer autònom. La meua inquietud política número u és la independència i la unitat de Catalunya sencera, de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer. Per això, si hi hagués un partit independentista i pancatalanista de dretes implantat arreu de la Nació i els partits catalanistes d'esquerrres fossin tots d'àmbit regional, -centrecatalà, balerari, valencià- jo militar tranquil·lament en el partit independentista pancatalanista de dretes. Però es dona el cas invers: l'únic partit que es proclama independentista i d'àmbit nacional és d'esquerrres, és Esquerra. En canvi, els de dretes són d'àmbit regional: Convergència i Unió a la Catalunya central i Unió Mallorquina (més ben dit, la petita part d'UM que professa conviccions polítiques) a Mallorca. Per això he militat i milit a Esquerra. Perquè, tot i les divergències de caire ideològic, pens que, mentre siguem un país sotmès a Espanya i França, la prioritat ha de ser la reconstrucció nacional.

Prou de pressupòsits que no treuen cap enlloc

Però començ a estar una mica fart de veure com, si et proclames cristià, automàticament n'hi ha molts que et prenen per còmplice de la dreta nacionalista espanyola. I, a l'enrevés, si et proclames independentista, tot d'una qualsevol que t'escolta et suposa partidari de l'esvortament lliure, d'eliminar la Creu de les escoles públiques i

concertades, partidari de foragitar-ne l'ensenyament de la religió, d'eliminar la llibertat de marcar la creu com a donatiu lliure a l'Església Catòlica i, alhora, pikhoprogre partidari de respectar que, precisament a les mateixes escoles, per una "tolerància" malentesa pluricultural, facin menjar especial als alumnes interns que no poden menjar segons què... degut precisament a llurs conviccions religioses islàmiques. Ja n'hi ha prou, d'aquests pressupòsits! N'estic fart! N'estic empegueït.

Conèixer el cristianisme per tenir llibertat d'elecció

Jo deman: quina llibertat religiosa pot tenir mai el nostre jovent si a escola no li ensenyan en què consisteix la religió cristiana, pròpia dels nostres avantpassats i dels avantpassats de qualsevol altra nació europea? Si el nostre jovent ignora les arrels cristianes de la Nació Catalana, com pot triar mai ser o no ser cristià? Ignorar la cultura cristiana dels nostres avantpassats és un atemptat contra el coneixement dels nostres orígens. Només si coneixem en què consisteix el cristianisme com a fe religiosa, en què consisteix com a filosofia humanista, promotora dels drets humans i de la dignitat humana per a tothom, home o dona, ric o pobre, creient o ateu, només si coneixem la desvirtuació del missatge original de Jesús que la jerarquia catòlica ha comès segons quines èpoques de la Història, només si coneixem els crims que va cometre aquesta jerarquia el temps de la inquisició, si coneixem la complicitat de la jerarquia catòlica amb els assassins que van destruir els pobles d'Amèrica central i del sud, només si coneixem la persecució que van patir molts de religiosos d'Espanya i de Catalunya el temps de la II República espanyola per part de fanàtics assassins incontrolats de l'ultraesquerra espanyola i de l'ultraesquerra catalana, només si coneixem la complicitat de la jerarquia catòlica amb el dictador nazifeixista Franco i amb els crims contra la Humanitat que va cometre el seu règim, només si coneixem la gran tasca social que ha fet i fa a hores d'ara una institució catòlica com Càritas, tasca que ja aniria bé que fessin, sols que fos en un 10%, un sol partit dels que s'autonanomenen "socialistes", "comunistes" o d'"esquerrres", només si coneixem els sentiments de culpa que va crear segles enrere en les consciències de la gent sense estudis el catolicisme, només si coneixem les esperances en un Home nou i en un Món millor i el conhort anímic i psicològic que ha despertat i desperta en moltes de persones el coneixement del missatge original del fusteret jueu Jesús que va viure com a home fa dos mil·lenis

a Natxaret, el missatge de l'Evangeli, només si coneixem tots aquests conceptes i fets, uns gloriosos i uns altres lamentables, que hi ha hagut al llarg de la Història universal en general i catalana en concret, només així tindrem prou perspectiva i prou coneixement de causa per triar lliurement cadascun de nosaltres si volem ser creients cristians, com la majoria dels nostres avantpassats, o si no ho volem ser. Això i tan sols això és la llibertat religiosa: conèixer per triar sí o no.

El front cristianisme/ateisme fa mal al front independentisme/colonialisme

Ara, que som en plena emergència de l'independentisme civil amb les consultes populars per la independència, vós, senyor Tardà, en lloc de cercar unir tots els catalans, dretans i esquerrans, creients i ateus davant l'ofensiva ultraespanyolista que va començar barroerament n'Aznar i que continua, més *'mañosamente'*, en Zapatero, us encaparrotau en unir els ateus espanyols i catalans contra els creients cristians espanyols i catalans. Ara la vostra quimera número u és ampliar encara més les possibilitats d'avortar, és a dir, de matar criatures innocents i indefenses, en lloc de fomentar l'adopció, i no l'extermi, dels infants indesitjats. Per si no n'hi hagués prou, ara resulta que voleu moure brega en el Congrés espanyol per mirar d'eliminar la creu cristiana de les escoles públiques catalanes... i espanyoles!

Senyor Tardà! En primer lloc, em voleu explicar una cosa? Què volem: construir Catalunya o "arreglar" Espanya al gust ateu, al gust anticristià o al gust que sigui? Com quedam? Som independentistes catalans o anticristians espanyols? Qui som els catalans, si de veres cercam construir el nostre Estat lliure dins Europa, per dir als espanyols o als francesos si han de conservar la creu a les escoles públiques o si no l'han d'eliminar? Admetríeu vós una interferència tan greu com aquesta dins les escoles catalanes per part d'un grup parlamentari espanyol o francès?

En segon lloc, i imaginant que, coherentment amb el nostre ideari independentista, només pensàssim en les nostres escoles, en les escoles esteses de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer, permeteu-me dir-vos que la creu és un símbol referent per a la cultura catalana en concret i europea en general. El símbol del patiment d'un home que va morir assassinat a la creu precisament per proclamar la dignitat de tothom, home, dona, ric, pobre, creient practicant o pecador: En Jesús de Natxaret. Un home d'esquerrres, de fa dos mil·lenis, per tant,

senyor Tardà!

Unes quantes qüestions al senyor Tardà

A vós, que la trobau la creu cristiana un atemptat contra la laïcitat d'un estat del qual encara no sé, com us he dit, si us en voleu alliberar o si, contràriament, el voleu "arreglar" al vostre gust per sentir-vos-hi a plaer, com si el sentís com a propi, voldria demanar-vos unes quantes coses:

Vaig endarrer de saber què fareu amb les pintures i amb les escultures que hi ha als museus públics de Catalunya (i d'Espanya?) que són motius d'arrel cristiana. Demanareu un dia que retirin la pintura del Sant Sopar, que va fer En Jaume Huguet vers l'any 1470, i que hi ha exposada al Museu Nacional d'Art de Catalunya per no 'ofendre' els pobres ateus o els pobres musulmans que hi vagin de visita? Demanareu també que llevin la pintura de la Multiplicació de Pans i Peixos que va fer En Miquel Bestard al segle XVII i que hi ha exposada al Museu de Mallorca?

Anireu vós al Congrés espanyol a fer feina per predicar amb l'exemple com a bon diputat pur de qualsevol taca cristiana, el dia de Nadal i el de Sant Esteve, per no decebre els vostres seguidors?

Demanareu que es prohibesqui als ajuntaments gastar doblers del pressupost municipal en llums de Nadal pels carrers catalans (i espanyols)?

Què en fareu, del Sant Crist que hi ha damunt l'església del Tibidabo? El fareu enderrocar, per no fer mal als ulls als ateus i als islamistes que el veuen des de tot Barcelona? Fareu aturar el toc de campanes dels nostres campanars (i dels campanars espanyols?) per no empiar les delicades orelles dels ateus i dels islamistes que les senten repicar? Fareu baratar el nom del "diumenge" (Dominica dies) pel de "Dia no laboral" o "Dia número set"? No rigueu, senyor Tardà: el Conseller d'Ensenyament del PSOE a la Generalitat, n'Ernest Maragall, en vol fer un disbarat semblant: vol baratar a les escoles el nom tradicional cristià, occidental, europeu i català de "Festes de Nadal" i el de "Festes de Setmana Santa" per la collonada pikhoprogre de "Festes d'Hivern" i "Festes de Primavera" respectivament.

Demanareu que el nostre calendari no comenci a comptar d'ençà que Jesús va venir al món i que, les institucions catalanes (i espanyoles) no comptin que som a l'any 2009 sinó a l'any 1 de la nova Era Laica?

Ja que sou tan falaguer a l'hora d'envestir contra la creu, mirareu igual de

prim a les escoles públiques o concertades en què fan menjar especial per als musulmans que no poden menjar carn de porc... per motius religiosos? Sereu igual de valent o, al contrari, trobau que els hem de besar el cul seguint els dogmes de l'actual beatèria pikhoprogre que estableixen que, l'islamisme, no tan sols no representa un retrocés a la nostra Edat Mitjana en matèria de dignitat de la dona i de respecte als drets humans, no tan sols no ho representa sinó que, fins i tot, suposa un "enriquiment" de la nostra benvolguda nova identitat plurimulticulti?

Què fareu, ara, davant les festes de Sant Joan que, cada estiu, celebren arreu de Catalunya -Alacant i Ciutadella incloses-? Demanareu que els ajuntaments, consells i generalitats les prohibesquin per massa religioses? Renegareu del vostre propi nom perquè coincideix amb el d'un personatge religiós, Sant Joan Baptista, que va batejar Jesús de Natzaret?

Em voleu dir què en fareu, de les Bibles i de les obres religioses que figuren a les biblioteques públiques de Catalunya -perdonau: d'Espanya-? Les fareu retirar?

A les escoles públiques o concertades en què hom ensenyi la llengua catalana, fareu eliminar la referència a la primera obra escrita que tenim a dia d'avui en català, les Homilies d'Organyà, perquè són una obra religiosa i, per tant, poc progre i, per tant, que ofèn els ateus i els islamistes i que, per tant, atempta contra la nostra sagrada realitat plurimulticulti d'avui?

No presentareu cap recurs contra la distinció de la Creu de Sant Jordi, que atorga cada any la Generalitat de la Catalunya central als catalans que hagin destacat per qualque cosa? No sabeu que una Creu (una creu!) i justament un nom de sant (Sant Jordi!) ofendrà més d'un guardonat?

Esborrareu la creu de Sant Jordi de l'escut i de la bandera de Barcelona?

Suggestireu al Barça que esborri la Creu de Sant Jordi del seu escut?

Lluitareu perquè la Diada de Sant Jordi, patró de Catalunya, en lloc de tenir el nom d'un màrtir cristià, passi a dir-se la Diada de Primavera, per no ofendre els no cristians?

Demanareu al municipis catalans (ai, perdó!: espanyols) que revisin una toponímia tan poc plurimulticulti i tan ofensiva contra els ateus i els islamistes amb noms tan integristes, tan rancis i tan beats com l'Horta de Sant Joan, Sant Feliu de Guíxols, Sant Mateu del Maestrat, Sant Vicenç de Castellet, Sant Llorenç des Cardassar, Sant Sadurn d'Anoia, Sant Jordi de ses Salines, Santa Coloma de Gramanet, Sant Joan d'Alacant, Sant Francesc Xavier i, de passada, Santiago de Compostela o Santa Cruz de Tenerife?

Ens cal rearmar-nos moralment

Hauríeu de tenir molt present que Europa en general però mol més encara Catalunya concretament, és, a hores d'ara, víctima d'una allau immigratòria desproporcionada. Una bona part d'aquesta allau consisteix en una població que arriba revestida d'una identi-

tat molt forta, una identitat religiosa que, si s'escampa arreu de la nostra Nació i al nostre Continent, posa greument en perill els fonaments de la Civilització Occidental. Hauríeu de llegir la nova que publica 'El Periódico de Catalunya' de dia 8 de desembre i que porta per titular que "Musulmans conservadors creen 'brigades de la moral' a Catalunya". Tres dies enrere, el mateix diari, publicava aquest altre titular: "Un 'judici' islamista va condemnar una dona a morir per adúltera a Reus". No trobau que, davant aquests indicis tan greus i tan claríssims que indiquen de cap a on va Catalunya, passa d'hora que ens rearmem moralment i redescobrim i revalorem, encara que sigui críticament i amb esperito de millora, les nostres arrels? Què voleu, si no: que el discurs de defensa davant els invasors islàmics se l'apropriï la ultradreta espanyola? He parlat dels invasors, no els immigrants disposats a integrar-se, que són una altra cosa, persones totalment dignes de respecte i de benvinguda.

Cortina de fum per a amagar l'esclat independentista popular emergent

Estau segur, senyor Tardà, que, amb la creuada anticristiana, no feu una cortina de fum que va perfecta al PPSOE com a resposta subtil a les consultes independentistes? Segur que vós sabeu molt millor que jo que aquestes consultes populars han agafat Espanya en calçotets i que aquesta nació imperialista no hi troba resposta. Ara no veieu que, obrint el front anticristianisme catalanoespanyol versus cristianisme catalanoespanyol, afeblíu, potser fins i tot avortau el debat independència/dependència, Catalunya/Espanya? No sé si aposta o sense voler, vull creure que sense voler, heu creat una resposta espanyola perquè passin a segon terme les consultes populars sobre la nostra independència. És que no ho veieu?

Senyor Tardà, en lloc de combatre les arrels cristianes de Catalunya, per què no posau en solfa les imposicions espanyoles del PSOE com la Feria de Abril a Barcelona, o la imposició de la mateixa Feria forastera per part del PSOE i del PP a Palma? Per què no moveu guerra contra la multiplicació per vuit dels canals en llengua espanyola, que acaba de fer el PSOE amb l'excusa de la TDT, operació "tècnica" que aquest partit nacionalista espanyol ha aprofitat per entrebancar la lliure recepció de la minsa oferta televisiva en català que teníem? Per què en lloc de combatre el cristianisme no combatreu el mur de Berlín televisiu que l'esquerra espanyola ha creat amb la TDT entre el Principat, València i les Balears?

Senyor Tardà! Com a català de Mallorca, com a creient cristià i com a militant d'Esquerra, m'heu ofès amb aquestes iniciatives que exposau en aquest blog. M'heu ofès molt. Us deman que rectifiqueu i reorienteu el vostre rumb esguerrat. Ho esper de vós per la dignitat de la nostra causa catalanista.

Cordialment,

Jordi Caldentey

Manacor (Mallorca Oriental)

Cooperants segrestats

De què ha servit la "política oficial" dels progressistes tan antiisraeliana (i de retruc anti-jueva), tan anti-americana i tan pro-palestina tot picant l'ullet a Al Qaeda con vulguem dir-li: *Veus com som de neutrals i bons minyons? Eh que a nosaltres no ens posaràs cap bomba al metro ni ens ensorraràs la Sagrada Família?*

La marca magrebí d'aquesta "organització" (?) no sabia que els cooperants de "*Barcelona Acció Solidària*" venien (anaven) des de la capital més pro-palestina d'Occident a fer bones accions a Mauritània?

Doncs ací teniu el resultat de tanta solidaritat i bondat infinita.

En aquests moments no sé com acabarà el segrest dels 3 cooperants catalans però si sé que aquesta gent no vol donar cap importància a la vida humana. Sobretot si són infidels. Estan cada dia més segurs que la vida de veritat la trobaran (la trobarem tots) allà dalt; al Paradís.

I amb aquestes coordenades no es pot jugar cap partida; ni al mus. És una altra mentalitat.

Direu que són pocs, que són no més els radicals, els més pobres i desesperats, els més violents etc. però en realitat són centenars de milers, sinó milions, que no paren de inculcar nit i dia a altres més moderats les seves teories de tots

conegudes.

Ho fan sense donar la cara obertament. Ho fan utilitzant les nostres armes; des de les escopetes fins la TV, Internet, telefonia, avions, diaris etc.

No cal que inventin res. No cal que s'esforcin treballant com a rucs. Simplement trencant els esquemes de comportament i aprofitant els avenços socials i de llibertat del conegut com a primer món.

Si més no, aquesta tragèdia que ha convulsionat a tothom i especialment a la progressia catalana ha servit perquè, d'una vegada, a aquests elements se'ls hagi anomenat pels mitjans nostrats, "terroristes".

Anys feia que jo els criticava per tot arreu per voler evitar amb "finezza" aquest qualificatiu. Tots eren *combatents, milicians, revolucionaris, activistes de la facció A o de la B, exèrcit d'alliberament...* etc. mentre SÍ qualificaven de terroristes (seguint les consignes de "La Voz de su amo") a qualsevol dissident basc que demanés la Independència d'Euskal Herria.

Que el Déu de tots plegats, àdhuc dels no creients (com jo) ens agafi confessats. El canvi tot just ha començat.

Frank Dubé

9 Desembre de 2009

A hores d'ara s'està estenent amb una velocitat alarmant una forma catanyola de salutar: "Bones!" (calc del col·loquial castellà "Buenas!"). Això és destrossar el català i fomentar el catanyol, evitem-ho de totes passades. Es tracta d'una catanyolada prou recent (no deu fer més que uns 5 anys que començà a estendre's entre el jovent i catalanoparlants de ciutat, catalanistes inclosos). Ara ja té unes dimensions preocupants.

Cal dir: "Bon dia!", "Bona tarda/vesprada!", "Bon vespre!", "Bona nit!" i no res més.

Igual que dir "Nadals", també és catanyol de creació recent. Són "Festes de Nadal" o simplement "Nadal" (o "Nadal i Cap d'Any").

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

13 de desembre: el poder dels catalans

Quan es parla d'aquest fet històric, que va començar a la vila d'Arenys de Munt, sovint no es té present el que significa que el poble de Catalunya s'organitzi ell mateix unes votacions per decidir quin ha de ser el seu estatus polític

No saben com parar aquest exèrcit d'urnes i paperetes

Sincerament, penso que encara no s'ha valorat en tota la seva justa dimensió la iniciativa de més d'un centenar de municipis catalans de celebrar el proper 13 de desembre les consultes per la independència de Catalunya. Quan hom parla d'aquest fet que serà històric, i que va començar a la vila d'Arenys de Munt, sovint no es té present el que significa que el poble de Catalunya s'organitzi ell mateix unes votacions per decidir quin ha de ser el seu estatus polític. Algú ha vist una cosa similar en algun altre indret?

Ara que han sortit els casos del Palau de la Música o de Santa Coloma de Gramenet, els analistes afirmen que això originarà una gran desafecció política. Aquesta situació fa ja temps que es dona, però es veu que segons qui només la detecta quan no quadra la caixa. No saben veure-hi més enllà de l'acte d'un jutge de Madrid. De fet, estem ja instal·lats en la desafecció i en el divorci entre el poble i la seva classe dirigent. La millor prova la tenim en tot el que s'ha derivat del 13 de setembre passat a Arenys de Munt. A partir d'aquell moment, i veient que pràcticament tots els polítics del país menystenien l'èxit i la transcendència de la votació arenyenca, un gran nombre de patriotes s'han posat en marxa per poder fer efectiu aquell ideal que se'ns nega sistemàticament: decidir democràticament si volem ser o no una nació independent. En definitiva, el que s'està produint és que el poble vol votar i no el deixen. Llavors, aquest poble ignora i desafia la legalitat espanyola vigent, s'organitza, endega un procés electoral en tota regla, agafa les urnes i vota ell mateix. Això ja no és desafecció política, això és passar olímpicament del sistema vigent i crear-ne un de nou. És així com es fan les revolucions del segle XXI! Catalunya ha tornat a demostrar que, malgrat la colonització que pateix, continua essent un poble capaç de donar lliçons de democràcia i de civisme.

La iniciativa popular que va

començar en un poble del Maresme i que continuarà a l'engròs el proper 13 del mes vinent dinamita qual-sevol autoritat que poguessin tenir els governs espanyol i català. Estem immersos de ple en un buit de poder i ara es quan poden precipitar-se els grans canvis. Només cal veure el silenci sepulcral amb el qual responen les estructures dels partits amb representació parlamentària. No saben com parar aquest exèrcit d'urnes i paperetes que amenaça de convertir el Principat en un camp de batalla plebiscitari a favor de trencar amb Espanya. Ni volen parlar-ne, ni volen debatre. Amaguen el cap sota l'ala perquè intueixen que res de bo pot portar per als seus interessos el fet que gairebé 700.000 catalans siguin cridats a unes urnes que ells no controlen en absolut. Com que no poden remenar res, no saben com actuar. Es proclamarà la independència l'endemà del dia 13?, deuen pensar.

Estic convençut que a més d'un dirigent polític del país li vénen a la memòria els fets del 14 d'abril del 1931, quan tot va caure en poques hores gràcies a la força dels vots i a un sistema absolutament podrit de dalt a baix, exactament com ara. No va quedar ni rastre d'aquells que formaven part de la partitocràcia del moment i nous actors polítics (molts d'ells gairebé anònims per al gran públic) van prendre el poder.

Aquí ara tenim un desafiament en tota regla als poders de l'Estat sense cap suport institucional català, cosa que encara li dona un aire més popular i de revolta cívica. Per primera vegada en molts anys totes les organitzacions, plataformes o associacions patriòtiques treballen coordinades per assolir un mateix objectiu. Allò que semblava impossible fa uns pocs mesos avui és una realitat, i tots hem entès que aquestes votacions del mes vinent són les primàries de la independència. Falten pocs dies i cal pitjar l'accelerador per tal d'arribar a la data assenyalada en les millors condicions possibles. Hem de crear un autèntic clima de plebiscit per la independència de Catalunya. Si ho aconseguim la victòria serà nostra, i allò que podia semblar un somni fa quatre dies esdevindrà una realitat.

Santiago Espot

President de Catalunya Acció i promotor de Força Catalunya.

Immigrants per la independència

Associacions de nousvinguts s'implicaran en les consultes sobiranistes del 13-D

La Coordinadora de la Consulta sobre la Independència ha "unit esforços" amb les diferents associacions d'immigrants a Catalunya per "divulgar al màxim el dret a vot dels immigrants". En aquest sentit consideren que "el ciutadà immigrant com a ciutadà Català té tot el Dret a estar informat i a saber que el dia 13D ell també pot participar en aquest exercici democràtic de la Consulta sobre la Independència".

"És per això que la Coordinadora impulsa col·loquis i actes d'informatius a nivell local amb la col·laboració d'associacions i/o col·lectius com IADD, Nous Catalans, etc...", afegeixen. La coordinadora oferirà una roda de premsa en la qual participaran alguns dels representants d'aquests col·lectius com ara:

1. Clàudia Videla, Responsable de l'àmbit d'empresa de l'Espai Latino.
2. Jorge Cruz, President de l'Associació Casa de Mendoza a Espanya i Director General de l'Espai Latino.
3. Èric Bertran, president de Nous Catalans Joves.
4. Ahmed Benallal, President de l'Associació Llum del Nord.



5. Abdelhak Elhaddouti, del Col·lectiu Amazic.
6. Guillermo Anibal Morini, immigrant argentí, veí d'Arenys de Munt.
7. Mbaye Gaye, del col·lectiu Senegalès de Catalunya i membre de l'Associació Nous Catalans
8. Omar Diatta, del Col·lectiu Senegales de Catalunya.
9. Oscar Carral Arriguchi: sol·licitant d'asil, del Col·lectiu d'immigrants del Vallès. Sabadell.
10. Diego Arcos, president del col·lectiu Argentí.
11. Mohamed Iqbal de la comunitat pakistanesa.
12. Javed Illyas de la comunitat pakistanesa.
13. Flavio Carvalho de la comunitat brasilera de Catalunya
14. Pedro Morón de la Fuente, Els altres Andalusos i Catalònia Acord

Reproduït de www.e-noticies.cat

L'onada independentista a Catalunya avança indeturable

Els catalans més mediàtics donen la cara per les consultes

Personalitats com Sergi López, Joel Joan, Emma Vilarasau, Toni Albà o Santi Santamaria signen el manifest de la Coordinadora

Els personatges públics i mediàtics catalans no són aliens al moviment de les consultes sobre la independència de Catalunya. Alguns ja han manifestat públicament el seu suport pel dret de decidir de la ciutadania i aquest dijous s'escenificarà amb la presentació d'un manifest signat per actors com Sergi López, Joel Joan, Emma Vilarasau, Carme Sansa o Toni Albà, el chef Santi Santamaria, el cantant Titot, la responsable d'Acció Cultural del País Valencià al Principat, el vicepresident de la Plataforma ProSeleccions, Mossèn Dalmau o l'expresident de la Unió de Pagesos, Pep Riera. El president del Barça, Joan Laporta, també ha expressat el seu suport al procés fent arribar una carta a



la coordinadora sancugatenga.

La Coordinadora per la consulta sobre la independència de Catalunya presentarà el manifest públicament aquest migdia, on es constata que 'ha arribat el moment que els catalans i catalanes decidim el nostre futur' i apostar amb decisió 'si volem esdevenir una nació sobirana plenament reconeguda en el context internacional i desplegar totes les nostres capacitats col·lectives.

Reproduït de www.directe.cat

L'Òmnium Cultural guardona els escriptors Miquel López Crespí i Josep Fàbregas

Miquel López Crespí guanya el Premi de Narrativa de l'Òmnium Cultural amb la novel·la *Gardènies en la nit*.

El Premi de Poesia Nacional el va guanyar Josep Fàbregas, amb *Camins.cat*.

L'obra de memòria històrica *Gardènies en la nit*, del mallorquí Miquel López Crespí, s'ha emportat el Premi de Narrativa Nacional Josep Saperas en la vintena festa literària organitzada per l'Òmnium Cultural del Vallès Oriental. Aquest és el premi més important que es va donar dimecres al vespre a Granollers en el decurs d'una vetllada que va tenir un record especial per a Ramon Casanova, expresident de l'Òmnium, que va morir la setmana passada i l'empresari Josep Saperas, mort també aquest any.

El jurat, format per Judith Cobeña, Teresa Deblas i Manel Ollé, va destacar que [*Gardènies en la nit*] es tractava d'una obra molt ben tramada, que explica la vivència de presoners i condemnats a mort dels primers anys del franquisme i part de l'últim temps de les tropes de la República. "Tot i que l'autor no ho va viure, ho explica d'una manera com si ho hagués viscut en primera persona. Ha interpretat molt bé el que passava als soldats que van defensar la República", va explicar Teresa Deblas.

D'altra banda, el premi de Poesia Nacional el va guanyar Josep Fàbregas, amb *Camins.cat*. "És un poemari gran, fet amb molt mèrit, format per tres poemes llargs fets en decasíl·labs, i d'una lectura relativament fàcil. Al mateix temps és molt patriòtic i toca la fibra poètica", va destacar Deblas, com a secretària del jurat, format en aquest cas per Anna Ballbona, Vicens Llorca i Gabriel Salvans.

D'altra banda, el premi de TV Pere Diumaró va reconèixer el documental *El temps robats*, dels granollerins Agustí Coromines i Berta Diumaró, pel seu "alt valor i la seva qualitat creativa i tècnica, i per saber traslladar el batec, el missatge de rivalitat i l'emoció de la festa major de Granollers.

Tres articulistes d'EL 9 NOU, Francesc Cano, Vicenç Relats i Pep Vilar, van rebre el quart premi de comunicació Premsa Elèctrica Canet per conjunt d'articles que anant escrivint al periòdic.

Teresa Terrades (EL 9 NOU)

<http://mallorcaweb.net/lopezcrespi/index.htm> Web de l'escriptor Miquel López Crespí

<http://www.nodo50.org/ixent/escriptor.htm> Llibres de l'escriptor Miquel López Crespí (Web Ixent)



'Le Monde' reclama en un editorial que la UE pari atenció al que està passant a Catalunya

Gran ressò a la premsa internacional, ja avui, dels referèndums del 13D

El prestigiós diari parisenc *Le Monde* obre la seva edició d'avui amb una notícia destacada a portada sobre el referèndum del 13D i en pàgines interiors signa un editorial on diu que el que està passant a Catalunya ha de merèixer l'atenció de la Unió Europea.

El diari obre la seva edició amb una notícia sobre la cimera de Copenhaguen i una altra que diu que "Els nacionalistes catalans organitzen un referèndum". L'article el signa l'enviat especial a Vic Jean-Jacques Bozonnet, que destaca de manera especial el vot dels immigrants.

Més significatiu encara, però, és la publicació d'un editorial del diari que sota el títol 'Le mal catalan' reclama que Europa pari atenció al fenomen que està passant al Principat.

L'editorial descriu el que passarà diumenge i afirma que "Catalunya no és l'única regió de l'Europa occidental que treballa amb el desig d'emancipació", nomenant el País Basc, Flandes i Escòcia. Segons *Le Monde* l'existència de la Unió Europea ha dotat a aque-



stes nacions d'un "quadre comú pacífic" que ens permet imaginar "un trencament sense violència". "Modificar l'antic traçat de les fronteres avui ja no és sinònim de violència". El diari francès diu també que l'expansió de la Unió cap a l'estat ha donat ales al nacionalisme català "amb raó". Ja que "aquests països són més petits i tenen una economia més feble" que Catalunya.

Reproduït de www.vilaweb.cat

Cinema Renzo Montagnani II
(10/12/2009)

Bruni serà noia Allen

La primera dama francesa Carla Bruni, ha confirmat la seva presència en la pel·lícula que properament rodarà Woody Allen a París. Bruni afirma que no és actriu i que potser ho farà fatal, però que li ve molt de gust participar en aquest projecte. Tant de bó sigui molt més bona pel·lícula que l'horrorosa *Vicky Cristina Barcelona*. Les comes de Bruni s'ho mereixen.



Xafarderíes Renzo Montagnani II
(12/12/2009)

Bellucci, mare per segona vegada

La voluptuosa i guapíssima actriu italiana Monica Bellucci serà mare per segona vegada, segons expliquen les revistes del cor. Bellucci, embarassada de quatre mesos, està casada des de fa vint anys amb el també actor Vincent Cassel, i ja té una filla de cinc anys. Bé, preferiríem que no tingués parella, però mentre segueixi elevant-nos la moral amb la seva bellesa, li perdonem tot, no?



El TC és independent(ista)

El retard de la sentència del Constitucional sobre l'Estatut s'està convertint en una arma de deslegitimació massiva d'aquest tribunal. A mesura que passen els mesos, la seva politització es fa més evident, la seva credibilitat és cada cop més escassa, per no dir nul·la, i el xoc de legitimitats serà inevitable. El que va ser aprovat per les urnes en referèndum no hauria de ser modificat per un tribunal integrat per dotze persones designades a dit pel PP i el PSOE, però això és el que diu la llei espanyola si hi ha un recurs.

A aquest retard s'hi afegeix una entrega per capítols de la sentència, filtrada amb comptagotes des de Madrid, que només contribueix a incrementar el malestar i la indignació dels catalans. L'Estatut va néixer tocat, amputat per les successives retallades que va patir, però si el Constitucional li treu els pocs elements simbòlics que encara manté, com la definició de nació –que no té valor jurídic perquè figura al preàmbul– o l'equiparació legal del català i el castellà, aleshores l'enterrarà definitivament. Però no només enterrarà l'Estatut, sinó que també escombrarà l'autonomisme, el federalisme i totes aquelles vies que encara defensaven que una altra Espanya és



possible.

Tothom sap que com més trigui a dictar sentència el Constitucional i com més dur sigui el contingut, més creixerà el sobiranisme a Catalunya. Per això em costa creure que el TC ho posi tan fàcil a l'independentisme. Sabíem que no era independent, però no que fos independentista. Potser es tracta d'anar filtrant barbaritats per finalment fer una sentència tova, que pugui ser presentada com a acceptable per aquells a qui ja els està bé continuar sent una simple comunitat autònoma d'Espanya, i desactivar així una reacció sobiranista. De tota manera, del nacionalisme espanyol se'n pot esperar qual-sevol cosa.

Pere Martí

Reproduït de www.avui.cat

Segons els jutges espanyols Catalunya no és una nació, és una colònia

El TC elimina el terme “nació” de l'Estatut

El capítol del preàmbul de l'Estatut, en el qual es fa referència als “símbols nacionals”, continua dominat per la pressió que exerceixen una majoria de sis magistrats del Tribunal Constitucional que s'hi oposen, davant de quatre de progressistes, que no. Aquest fet pràcticament elimina el terme “nació” en el darrer esborrany de la ponència, segons recollia l'edició del diari El País d'ahir.

Només ho salvaria un canvi de darrera hora. És que els “drets històrics” de l'article cinc o els esmentats “símbols nacionals” de l'article vuit, que podrien ser interpretats com un “dret a la

nacionalitat” pesen massa pels magistrats opositors. A més, l'obligació establerta en l'article sis, de conèixer el català per part de tots els ciutadans de Catalunya, és un altre dels punts conflictius.

Montilla sent “malestar”

Respecte d'aquesta informació, el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, assegurà sentir “malestar” davant d'aquells que pretenen menysprear la voluntat dels catalans expressada democràticament a les urnes l'any 2006. Montilla va recordar que no es pot “ignorar la històrica responsabilitat” que té el Tribunal davant de la sentència de l'Estatut.

Reproduït de www.dbalears.cat

Barrejant política i esport

La premsa espanyola defensa la ‘normalitat’ de mesclar els dos conceptes quan li interessa

Ja hem parlat diverses vegades de les barreges constants entre política i esport a què ens tenen acostumats tant la premsa -esportiva o no esportiva- espanyola, com polítics, institucions i administracions espanyoles. Tant uns com altres, especialment pel que fa a la premsa, mostren igualment una curiosa obsessió a veure que som els catalans qui mesquem esport i política, mentre que la seva barreja, lluny de ser “ideològica”, es tracta de “normalitat”. Tot plegat ve al cas per una resolució aprovada al Parlament basc amb els vots del PSOE, PP i UPyD, on es demana que la selecció espanyola de futbol jugui a Euskadi. I davant aquesta barreja de política i esport, què n'ha dit la premsa espanyol(ist)a? Ho ha vist com a un gest de “normalitat”, i ha aplaudit amb les orelles.

És el cas del director del diari AS, Alfredo Relaño, que com en altres ocasions ens ha fet fruit amb les seves reflexions en un article publicat la setmana passada. L'article en qüestió es titula “Hacia el entendimiento por el deporte” (“Cap a l'entesa per la via esportiva”), i cal parar atenció al tercer paràgraf. És allà on Relaño parla de la “normalitat” (citada dues vegades). És allà on assegura que és “natural” és barrejar política i esport, que la petició del Parlament basc demanant la presència de la selecció espanyola i de la Vuelta Ciclista a España a Euskadi és “conseqüència natural” de la “nova majoria” al govern basc.

Tot plegat ho troba com a “un pas més cap a la normalitat”, cap a “la recuperació de quelcom que tenia el País Basc i que va perdre, que va formar part de les seves tradicions, i que respon al desig de molta gent”. Que una cambra política demani la presència d'una selecció esportiva en un territori és, per Relaño, “normalitat” i “conseqüència natural”. I considera que la petició compta amb el suport i els desitjos “de molta gent”. Que bàsicament és el contrari del que diu el periodisme espanyol (esportiu o no) quan una cambra política aprova mocions a favor d'una selecció que no sigui l'espanyola. Aleshores ja no és “natural” sinó que estem parlant de la “imposició” de les opinions d'una suposada minoria antiespanyola cap a la majoria que se sent espanyola (però amb normalitat eh?).

Perquè per Relaño la proposta del Parlament basc cerca “l'entesa des de l'esport” i vol fer “un pas més cap a la normalitat”. És l'estratègia típica del periodisme espanyol, embolcallar tot el que té a veure amb Espanya i amb l'espanyolisme amb la “normalitat” i la “naturalitat”, i tot el que té a veure amb altres nacions de la Península Ibèrica amb la radicalitat i l'egoïsme, amb els curts de mires i les societats tancades i endogàmiques.

I és que quan la premsa espanyola parla de no barrejar política i esport, el que vol dir és que són ells i només ells qui poden fer-ho, perquè, recordem-ho, tot plegat forma part de la “normalitat”. Sentir-se només espanyol és “natural”, però sentir-se només basc o només català és radical i excloent. I mesclar, per tant, política i esport només és “natural” i lícit de fer si es fa des de l'espanyolisme. Ho poden fer ells i tots els qui disposen d'un Estat propi. Els Jocs Olímpics són el perfecte exemple de com barrejar política i esport. O les competicions de seleccions de futbol (Mundial, Eurocopa...). L'exercici de cinisme és important.

Si s'animen els equips espanyols com si ens hi anés la vida, si s'exhibeixen milers de banderes espanyoles, i si hom es pinta la cara amb els colors de la rojigualda, llavors és que estem al davant d'una tempesta de naturalitat, d'onades d'espanyolisme natural que envaeixen els mitjans de comunicació. Però si la barreja política-esport la fa algun no-espanyolista, la tempesta de naturalitat es converteix en una espiral de



radicalitat excloent (la famosa “deriva sobiranista”). La mescla políticoesportiva es planteja doncs com a lícita només si la fa l'espanyolisme. La resta, tot el que no és espanyolisme, no és digne ni d'accedir a la cuina de les mescles. És territori reservat de l'espanyolisme “natural”. Per això el proper cop que sentim a dir que no s'ha de barrejar política i esport, ja sabrem d'antuvi que va per algun indigne no-espanyol, que ha gosat trepitjar el territori de la “naturalitat”.

Un exemple: la senyera que duu el Barça de futbol a la samarreta, és barrejar política i esport, segons el periodisme espanyol. En canvi que el Madrid o el Sevilla portin la bandera espanyola, és naturalitat. Brillant.

Si fa no fa com el tema del Consejo Superior de Deportes (CSD) i el nyap del futbol. Barrejar política i esport es pot fer a tots els nivells per mirar d'impedir l'oficialitat internacional de les seleccions catalanes, o per impedir partits Catalunya-Espanya. En definitiva, la normalitat espanyola. És el que té ser així de “natural”, com els iogurts.

No tenen vergonya!

Que el poble d'Arenys de Munt celebràs de manera democràtica i ordenada una consulta sobre qui són i què volen ser demostra una naturalitat i una majoria d'edat que està molt per sobre de totes les traves constitucionals existents per impedir-ho. El poble va votar i més d'un 96% va afirmar que volia la independència de Catalunya, i aquesta és una lliçó que ningú no oblidarà mai, però que aquest dia hi hagués 60, 70, 80 o 100 persones, pertanyents a Falange espanyola que intentassin boicotejar el dret a decidir dels arenyencs és una prova de la poca vergonya que tenen.

Desembarcar d'un autobús al mig d'una plaça per posar-se a cridar allò d'"Espania una, grande i libre" és una demostració palpable de la falsedat d'aquesta frase, perquè si realment fos així no s'exerciria el dret a decidir, perquè tothom estaria content com a espanyol, però com que els espanyols ens han volgut eliminar com a poble, ens han explotat, ens han bombardejat i se n'han rigut de nosaltres, han aconseguit que finalment despertem i estem pensant seriosament en la necessitat d'emancipar-nos o de llevar-nos del damunt el jou que ens han anat posant sempre que han actuat contra nosaltres per la força de les armes.

La poca vergonya que tenien aquestes persones queda totalment demostrada, perquè pertanyen a un partit que va fer milers de morts, durant i després de la guerra civil; per dir-ho millor, que va assassinar milers de persones innocents, i no poden actuar com si fossin els seus continuadors. Sé que els descendents d'aquells assassins, o els que continuen militant en aquell partit, o acudeixen a les seves crides, no són culpables dels fets que varen cometre els seus antecessors. Sé també que se suposa que les persones que avui pertanyen a Falange són persones pacífiques, o ho haurien de ser; no són terroristes, perquè si ho fossin la Llei de partits ja els hauria foragitat de la vida pública; per tant, si volen lluitar d'una manera pacífica, hi deuen tenir el seu dret, però haurien d'estar empegueïts, avergonyits, del que varen fer els seus avantpassats, haurien de demanar perdó i no haurien d'intentar seguir el camí

que varen seguir aquells, ja que el 1936 i anys següents mataven per les mateixes raons, entre altres, per les quals es varen manifestar aquest grup el segon diumenge de setembre a Arenys de Munt.

Arenys de Munt i les desenes de pobles catalans que seguiran el mateix camí han pogut recordar unes quantes lliçons sabudes de fa temps, però que és necessari refrescar, perquè si no es pot caure en la rutina de pensar que tot va com una seda (si no fos per mor de la crisi): que Espanya no ens estima; que els tertulians de diverses cadenes televisives com Intereconomía, per on navega com a peix dins l'aigua el de Ciutadans, han dit fàstics contra Arenys i contra els catalans independentistes, ja que suposaven que n'hi havia molts, de catalans, que eren dels seus; que igualment han actuat els diaris espanyols i les ràdios; que si realment Catalunya fos una nació que hagués de menester mantenir econòmicament a costa de les comunitats espanyoles, ja ens haurien pegat una potada; i que el PSC és un bon PSOE. Fa temps que es parla sobre aquest tema al voltant de l'Estatut, que si el PSC hauria de fer un grup independent a Madrid, que si s'haurien de plantar. Crec que ha quedat clar que no ho faran, que si a vegades parlen d'alguna possibilitat de fer-ho és perquè volen tenir un bon nombre de gent enganada. Mai no aniran contra el PSOE, perquè són PSOE. Si no quedava clar, hi ha quedat ara, i se seguirà veient en els propers referèndums sobre la independència que es facin.

Queda clar que aquests referèndums són molt importants, són una passa necessària per poder assolir un dia la independència, però aquesta arribarà quan existeixi a Catalunya un govern independentista. Per tant, si s'ha après la lliçó o no, se sabrà a les properes eleccions catalanes que arribin. Se sabrà si tots els partits independentistes s'uneixen com a mínim per assolir aquesta meta. Un dia, un govern independentista, després d'un referèndum general afirmatiu, ha de declarar la independència com a fet irreversible. Ja no es pot pensar en actuacions violentes per impedir-ho.

Joan Lladonet

Falten 29 dies perquè els falangistes forasters del PSOE ens deixin sense Canal 33 i K3

Ara mateix, a Mallorca es poden veure 29 televisions per la TDT. 25 d'elles són forasteres, entre les quals hi ha canals de la ultradreta espanyola com **Popular TV**, **Veo TV** (Pedrojota i Losantos) o **Intereconomia**. En canvi, el govern espanyol en mans del PSOE impedeix que arribin canals en català com el 33, K3 (que a partir del 31 de desembre es deixaran de rebre en analògic), Super 3, 300, etc. Això, afegit al fet que ens han canviat TV3 per un succedani que no emet pel·lícules ni futbol.



És a dir: el PSOE s'estima més difondre a ca nostra canals fatxes en foraster abans que complir la Llei de Normalització Lingüística, que diu que s'ha de garantir la recepció de tots els canals en català. Hi pot haver demostració més fefaent que PSOE i PP són pastats a l'hora de colonitzar-nos i esborrar-nos del mapa?

Escrit de presentació del Seminari d'Imatge Motivacional **"Serà el 1992 l'any de la independència de Catalunya?"** celebrat al Hotel Balmoral de Barcelona els dies 1 i 2 de Juliol de 1989.

"Els catalans prou anhelan la independència nacional, però no saben veure la manera d'assolir-la.

Cap projecte no es creu viable abans de plasmar-se, amb nítida i vigorosa figura, en la ment dels qui ho voldrien materialitzar.

Així, doncs..... **Els artífex que inculquin, en cada català, la clara imatge motivacional de la seva independència com a poble, esdevindran els qui anorreïn per sempre els obstacles que impedeixen portar-la a terme".**

Carles M. i Espinalt

Mort el 2 de març de 1993.

És evident que aquesta premonició ha donat els seus fruits. Els artífex sembla que ja han aconseguit inculcar a cada català *la clara imatge motivacional de*

la seva Independència.

Cada dia que passa es veu més clar. L'acte de dipositar una papereta a l'urna, encara que sigui amb votacions *no vinculants* (Visca Arenys de Munt!!) ha provocat la colla d'esdeveniments que ha fet possible allò que fa anys, una colla de deixebles de l'il·lustre patriota, amb una *papereta-model* per votar, van intentar assolir tot convenent (com ho van fer) a més de 50 Ajuntaments i 90 Associacions Civils, perquè demanessin al Parlament de Catalunya la convocatòria d'un Plebiscit per la Independència de Catalunya i que, com era d'esperar, els nostres dirigents polítics no en van fer ni cas.

Glòria doncs a tots els valents prohoms de la societat civil que actualment estan portant a terme aquesta tasca coratjosa i difícil que ens portarà, sens dubte, a la nostra anhelada LLIBERTAT.

Gràcies a tots, patriotes!!

Frank Dubé

Ahores d'ara el Regne d'Espanya no és aconfessional sinó criptocatòlic. L'aliança entre Vaticà i alta cúria espanyola d'una banda i Madrid de l'altra fa molts segles que dura i té rang d'Estat. Mentre Espanya existeixi, hi haurà privilegis per a l'alta cúria catòlica, i al revés, mentre l'Església Catòlica sigui forta a l'Estat espanyol, l'Estat serà fort i prou despietat contra les altres minories nacionals ocupades. Una República espanyola laica i/o confederal és, de fet, inviable. Ja veiem què s'esdevingué en dues ocasions. De fet parlar de republicanisme, laïcisme, confederalisme, etc. és, de fet, un tap i un miratge formidable per a protegir la unitat de l'Estat oligàrquic i els privilegis clericals, dels "grandes" i resta d'amos de l'Estat. És un nou mur de contenció i de confusió ideat per l'Oligarquia per no perdre el poder absolut que gaudeix des de fa segles.

Salut

El Servei d'Urologia de l'Hospital de Manacor compta amb una de les carteres de serveis laparoscòpics més àmplies d'Espanya

És el primer servei de tot l'Estat que realitza intervencions per Adenoma de Pròstata amb cirurgia major ambulatoria, tècnica que ha beneficiat a 80 pacients, 40 d'ells al llarg de 2009

El Servei d'Urologia de l'Hospital de Manacor disposa d'una de les carteres de serveis laparoscòpics més àmplies d'Espanya. És el primer que realitza intervencions per Adenoma de Pròstata en règim de cirurgia major ambulatoria, així com també tècniques quirúrgiques de mínima invasió (cirurgia laparoscòpica). Els uròlegs de l'Hospital de Manacor practiquen de forma sistemàtica, quasi en el 100% dels pacients, les intervencions per aquesta via d'abordatge, amb una extensa relació de procediments laparoscòpics com Nefrectomia, Prostatactomia Radical, Cistectomia Radical o Cirurgia reconstructiva, entre d'altres.

Des de l'any 2004, els especialistes d'aquest servei han realitzat 112 cirurgies renals laparoscòpiques; 91 prostatectomies i 18 cistectomies radicals laparoscòpiques. També ha comptabilitzat 80 intervencions ambulatories de pròstata, 40 d'elles al llarg de 2009.

Així mateix, més del 73% de les 1.044 intervencions quirúrgiques comptabilitzades entre gener i octubre d'enguany s'han realitzat amb cirurgia ambulatoria, és a dir, sense necessitat d'ingressar al pacient. En 2008, de les 1.243 intervencions quirúrgiques, 887 foren ambulatories (71%). Precisament, aquest és un aspecte de la tasca que desenvolupen els professionals d'urologia de l'hospital, juntament amb les novedoses tèc-

niques laparoscòpiques, que més han estat valorats durant l'edició dels darrers premis Best in Class 2009, fet que s'ha traduït en el guardó que li acredita com el millor de la seva categoria.

Aquest premi, organitzat per la revista Gaceta Médica, té com a objectiu el reconeixement dels millors serveis sanitaris, tant públics com privats d'Espanya, que cerquen l'excel·lència en l'atenció que donen als seus pacients. En aquesta darrera convocatòria han participat més de 400 candidatures d'hospitals.

El cap del servei d'Urologia, el doctor Joan Benejam destaca que des dels inicis, fa 10 anys, s'han caracteritzat per cercar l'excel·lència mitjançant l'accessibilitat, que suposa mantenir les consultes obertes matins i tardes i la posada en servei del Gabinet d'exploracions complementàries disponibles i operatiu tots els dies.

El Dr. Joan Benejam apunta "som de l'opinió de que a menor invasió quirúrgica, major qualitat assistencial. Però el més important és sempre el tracte individualitzat a cada pacient, sense oblidar que la virtut més valorada pels pacients és rebre un tracte humà i diferenciador". El servei està format també pel cap de secció d'Urologia, doctor Fernando Díez-Caballero; la doctora Maria de los Reyes García Miralles i el doctor Antoni Servera.

Quant a les consultes externes, fins a octubre de 2009 s'han realitzat 6.698, mentre que 2008 es va tancar amb 7.838. També destaca l'activitat de les exploracions complementàries, que en els 10 primers mesos de 2009 han sumat 2.783,



de les què 1.231 han estat ecografies. En 2008, es comptabilitzaren 3.025, de les que 1.525 foren ecografies.

Projectes d'investigació

Per altra banda, el servei d'Urologia participa de forma activa en diversos projectes d'investigació. En aquests moments, estan realitzant un estudi de costos de l'aplicació de la tecnologia làser en Hiperplasia Benigna de Pròstata (HBP) ja que qualsevol nova tecnologia mèdica a més dels avantatges clínics ha de ser econòmicament sostenible. També col·laboren amb la Universitat de les Illes Balears en la validació d'un programa informàtic d'ajuda al diagnòstic i tractament de la litiasis urinària. Aquest és un programa pioner respecte de l'aplicació informàtica en medicina, que serà de gran utilitat per a la pràctica mèdica de l'uròleg. Tot això

sense oblidar la seva participació en nombrosos assajos clínics en patologies com el càncer de pròstata o incontinència urinària.

Aquest servei, que compta amb unes característiques de les quals destaca la seva àmplia experiència en l'aplicació de la cirurgia laparoscòpica ja que té una de les carteres més àmplies de tota Espanya i la clara aposta per l'ambulatorització de la seva activitat quirúrgica, l'han fet mereixedor d'aquesta distinció que és el Best in Class 2009. Cal recordar que aquest guardó fou entregat en el transcurs de l'acte de la IV edició dels premis Best In Class que es celebrà a Bilbao la setmana passada. Per altra banda, l'Hospital de Manacor també va obtenir una Menció d'Honor en la categoria de Millor Hospital en Atenció al Pacient.

Dites i proverbis

El vi de la bodega escalfa l'esquena.

El vi de Nadal ni emborratxa ni fa mal.

El vi del veí és el millor vi.

El vi des que el van trepitjar fuig dels peus i puja al cap.

El vi diu la veritat.

El vi dolç fa coragre.

El vi dona bona llengua.

El vi és bon mosso, però mal amo.

El vi és el millor testimoni de la veritat.

El vi és enganyós: primer dona força i després dolors.

El vi és l'ham de la veritat.

El vi és la llet dels pobres.

El vi és la llet dels vells i la llet el vi dels infants.

El vi és la medecina dels pobres.

El vi és mal enemic.

El vi és més llaminer que el sucre.

El vi és vendre i penedir.

El vi esquiva les penes.

El vi estalvia el pa i el pa estalvia el vi.

El vi fa com la sal: no porta mida.

El vi fa parlar a glops, però clar.

El vi fa parlar llatí.

El vi fa riure i fa dormir.

El vi fa sagí.

El vi fa saltar els vells.

El vi fa sang i l'aigua fa fang.

El vi fa sang, la carn fa carn i el peix fa fang.

El vi fa sant el vell.

El vi fa tenir.

El vi força i l'aigua en treu.

El vi fort fa anar de tort.

El vi fred i el caldo calent i si pot ser bullent.

El vi ha de tenir coses de la dona hermosa: bon color, bon nas i bona boca.

El vi i el secret són enemics.

El vi i el sol fan posar alegre.

El vi i l'amor, mosseguen de traïdor.

El vi i l'enemistat descobreix la veritat.

El vi i l'or, com més vell millor.

El vi i la muller es riuen del saber.

El vi i la veritat tenen bona amistat.

El vi i l'amor, mosseguen de traïdor.

El vi i l'amor peguen de traïdor.

El vi mesura la son.

El vi moscatell no es guarda bé amb pitxell.

El vi natural no et farà mal.

Poesia



CLIMENT GARAU I SALVÀ

Hem de defensar lo nostro

Mai m'ho haguera pensat,
Mallorca acabàs així,
Que el nostre parlar d'aquí
Quedàs un dia esfumat.
És mando l'ha detestat
Recolzant lo foraster,
Lo que feu Jaume Primer,
Recordança n'ha quedat.

Lluità contra el mussulmà,
El Rei valent gloriós
Amb esperit victoriós
Tota l'illa domina.
Lo que volia alçar
Conquerir cases i terra,
Va dir, se llengua materna,
Dins Mallorca es parlarà.

El testament que deixà
Llavors de sa gran conquesta,
Va estar ben clar i a la vista,
Redactat en català.
Tota sa passió posà,
Perquè eternament duràs,
Cap moment lo canviàs,
La gent que aquí manarà.

El mando s'ha oblidat,
Sa consigna del gran Rei,
Lo molt que va lluitar ell,
Ho han trobat antiquat.
Altre caràcter li han dat,
Venut a sa gent externa,

Es duro és qui governa,
Per damunt sa dignitat.

Mallorquí, oh mallorquí
De lo teu t'has oblidat,
A la terra on has nat,
Te tanquen tot es camí.
Tu no ho has de consentir
Perquè t'hi va sa dignitat,
Vares rebre en heretat,
D'aquell tan sofert padrí.

El repadri va lluitar
A la costa mallorquina,
Quan el musulmà venia,
Per esclaus i or robar.
Cap dia va descuidar,
Com a arma sa bassetja,
Era una arma condreta,
Molts de caps va davallar.

Tota Mallorca parlava,
Lo mateix per tot arreu,
Aquella garrida veu,
Clara se manifestava.
Cap problema se creava,
Tavernes i reunions,
Duiem mateixos patrons,
Poca discussió s'armava.

Ara tot ha canviat,
Ara bufen uns nous vents
Uns homes molt diferents,

Es mando han agafat.
Sa idea s'ha inclinat
De cap a s'economia,
Madrid sempre mos vigila,
Aquell euro que hem suat.

Passa que el mallorquí va
Com colom d'escampadissa,
Aquest fet se justifica,
Perquè se pot demostrar.
El dia que va a votar,
Recolza als del PePe,
Que és un partit foraster,
Dell que podem esperar?

Dins tot poble se pot dir,
Hi ha sa Premsa Forana,
És una gent preparada,
Que defensa el mallorquí.
Ha seguit aquest camí,
Per un exemple donar
Cap moment desistirà,
D'aquest bon ritme seguir.

Una gran revista hi ha
Que es publica en mallorquí,
L'ESTEL revista d'aquí,
Mateu Marió el fundà,
Lo nostro vol defensar,
Enc que li declarin guerra,
Tant de drete com d'esquerra,
Ningú el doblegarà.

Dites i proverbis

El vi no porta calces.

El vi no té bragues, ni de drap ni de lli.

El vi no té vergonya.

El vi nou i el pa vell el ventre espatllen.

El vi novell infla el ventrell.

El vi novell per Sant Andreu ja és vell.

El vi pel color, el pa per l'olor, i tot pel sabor.

El vi per menjar i no per traguejar.

El vi porta a tothom la raó.

El vi pur, menjar curt.

El vi que deixa Sant Urbà, ja el pots llençar.

El vi que té gust de pega dues vegades es mas-
tega.

El vi vell, i el pa novell.

El vi vol bon coixí.

El vi, beu-lo a casa.

El vi, la llet i els ous els vells fan tornar nous.

El vi, la sal i el pebre porten mesura.

El vi, la veritat i la dona poden més que l'honra.

El vi, per aficionar, aigua no té de portar.

El vi, per mosso només; per amo, no hi entén res.

El vi, poc és bo, molt és verí.

El vi, poc és triaca i molt és verí.

El vi, si no es pot orinar, resulta verí.

Els cargols són agulles d'enfilat vi.

Els enemics de la bossa: vi, tabac i dona.

Els moliners quan tenen aigua beuen vi.

Els vapors del vi fan dormir.

En aquest món mesquí quan tenim pa no tenim vi.

En gent de vi, ni tarda ni dematí.

En l'hivern, bona sopa i vi calent.

En mullers i en vi, s'avança camí.

En setembre, les cabres a la serra i el vi a la
gerra.

En tot es fa trampa, menys en el vi que s'hi
posa aigua.

En una casa per estar-hi bé, el pa, el vi i l'oli
ho han de fer.

Entre gent de vi, ni tarda ni de matí.

És com el bon vi, que entra molt bé, i després
esgarra.

Escampar vi, bon destí; escampar sal, mal senyal.

Escudella i vi fan bon sagí.

Llibres

Ja a les llibreries: segona edició del llibre

(primera edició esgotada en un mes)

Colom. 500 anys enganyats

Per què s'amagà l'origen català

del descobridor d'Amèrica

Autor: Charles J. Merrill

Des dels Estats Units d'Amèrica, Charles J. Merrill, professor de la universitat de Mount Saint Mary, ha estudiat durant divuit anys tota la informació i les teories existents sobre els orígens de Cristòfol Colom. Per tant, les seves conclusions, publicades a l'estat de Washington el 2008 amb el títol Colom of Catalonia: Origins of Christopher Columbus revealed, no són fruit de l'apassionament propi de qui vol «llaurar cap a casa».



Amb aquest llibre, Merrill demostra amb rigor que el descobridor d'Amèrica era un català que mantenia una antiga enemistat vers la família dels Reis Catòlics, i per això els monarques van ocultar la catalanitat de Colom i van fomentar la idea que era italià. La mentida va guanyar credibilitat perquè es va anar repetint de forma autoritzada fins que es va convertir en un dogma històric.

Però, com diu l'autor: «Fins a cert punt, és possible que el mateix Colom i la seva família acceptessin aquest engany. Devien tenir-hi les seves raons. Però no hi ha cap motiu perquè nosaltres hi estiguem d'acord.»

Charles J. Merrill

Quan va escriure aquest llibre, Charles J. Merrill era professor de llengües a la Universitat de Mount Saint Mary, a l'estat nord-americà de Maryland. Es va llicenciar pel Dartmouth College i va cursar estudis de postgrau i doctorat a la Duke University. Ha realitzat extensos estudis sobre literatura medieval catalana i va participar en un documental del Discovery Channel sobre la vida de Cristòfor Colom. Actualment viu a Roma, on estudia per ordenar-se sacerdot catòlic.

Cossetania Edicions

C/ de la Violeta, 6

43800 Valls

Tel.: 977 60 25 91

Fax: 977 61 43 57

E-mail: cossetania@cossetania.com

<http://www.cossetania.com>

Cuina

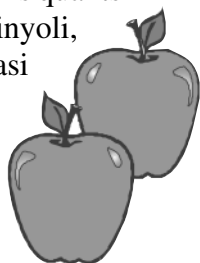
Mandonguilles amb pèsols

Ingredients:

Carn de vedella, botifarra crua, ou, pèsols, ceba, tomàquet madur, all, julivert, farina, oli, pinyons, safrà, un carquinyoli, pebre negre i sal.

Preparació:

Es pica la carn de vedella i es barreja amb altre tant de botifarra crua, sense la pell. S'hi afegeix un ou cru, una mica de farina, sal, pebre negre i una picada d'all i julivert. Es pasta tot plegat fins a fer una massa homogènia i consistent i es divideix en boletes; les quals es fregeixen en una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal. Quan són rosses, s'hi tira la ceba picada i es deixa enrossir. Llavors s'abaixa el foc, s'hi tira el tomàquet ratllat i un bon grapat de pèsols i es deixa coure. Es piquen al morter uns quants pinyons, unes dents d'all, uns quants brins de safrà i un carquinyoli, fins que facin una pasta homogènia. Quan els pèsols són quasi cuits, s'hi afegeix la picada.



Estofat de senglar

Ingredients:

Carn de senglar, bolets, cebetes, alls, api, porro, llorer, farigola, orenga, pinyons, carquinyolis, llard, vi negre, aigua o brou de l'escudella, sal i pebre negre. Segons el temps, s'hi poden posar també unes castanyes, o naps, o patates.

Preparació:

En una cassola amb una mica de llard fos, s'ofega la carn, tallada a daus i adobada amb sal i pebre negre. Llavors s'hi tira una bona quantitat de vi i es posa la cassola, tapada, al forn, a uns 120°C., fins que el vi hagi reduït a la meitat o menys. Després s'hi afegeixen una fulla de llorer, un brot de farigola, un pessic d'orenga, unes cebetes, un brot d'api i un porro trossets i es cobreix amb aigua o brou. Es torna a tapar i es deixa que cogui. Quan és quasi cuit, s'hi posen les castanyes o l'acompanyament escollit. Al cap d'una estona s'hi tiren uns bolets i una picada d'alls, carquinyolis i pinyons. Es remena bé i es deixa una estona més, fins que la picada s'hagi fos.

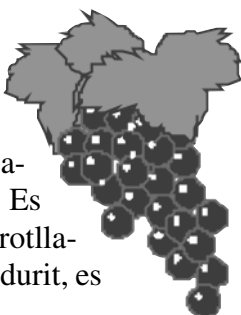
Pitillo (cansalada adobada)

Ingredients:

Una peça de cansalada viada, bastant magra, sal i pebre negre.

Preparació:

Es renta bé la peça de cansalada i es posa un sostre de sal, amb pebre pel damunt en una plata. A sobre, la peça de cansalada amb la cotna a baix. S'hi posa un bon pols de pebre negre al damunt i es tapa amb una altra capa primeta de sal. Es posa en un lloc fresc i ventilat. Cada dia se li treu l'aigua que ha fet i s'hi afegeix sal, si l'ha fosa. Quan ja no fa aigua, es posa un parell de dies del revés, amb la cotna a sobre. Llavors, s'esbandeix a raig d'aixeta i s'eixuga amb un drap. Es posa a assecar sobre una superfície plana o, si es vol, enrotllada, lligada amb un cordill i penjada. Quan la cotna s'ha endurit, es guarda a la nevera. Es pot menjar cru o cuit.



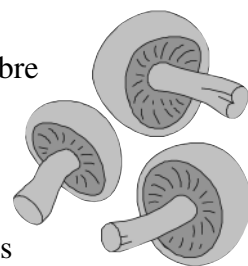
Anxoves a l'estil de Cadaqués

Ingredients:

Seitó (també dit anxova), sal marina i pebre negre molt.

Preparació:

La conserva es fa a l'estiu, quan el seitó és gros i gras. No cal rentar el peix, quan es dessali ja es rentarà prou. Se li arrenca el cap, fent seguir la moca, i es posa en una escorredora, barrejat amb uns bons grapat de sal, durant un parell d'hores. Després, es posa un dit de sal en un bocal de vidre i un pessic de pebre negre. A sobre, s'hi posa un sostre de seitons i s'enfarinen per sobre amb sal. S'hi torna a tirar un pols de pebre negre. Així, fins que el bocal sigui ple fins al coll. Llavors s'hi posa una capçana de sal i es tapa. Es posa la data a sobre i es deixen confitar durant un any.



Bolets al natural

La conserva es pot fer de bolets d'una sola mena o de barreja. Hi ha moltes menes de bolets que es poden conservar al natural. D'anisets, que són blaus per sobre, no se n'hi ha de posar cap; engueuen a rodar tota la conserva. Tampoc val la pena conservar xampinyons o gírgoles cultivats; n'hi ha tot l'any. Altres, com els ceps (també dits ciurenys) o els cama-secs (també dits carreretes i, impròpiament, moixernons) val més assecar-los (els ceps, tallats a llesques), nets i ben estesos sobre un drap, al sol.

Ingredients:

Bolets, farigola, aigua i sal.

Preparació:

Es netegen bé els bolets, i se'ls treuen les parts que tinguin terra o cucs i les brosses. Els que calgui, es pelen. Després, se'ls fa arrencar el bull en una olla amb aigua, uns brotets de farigola i sal. Quan fa cinc minuts que bullen, s'apaga el foc. S'omple una olla d'aigua, s'hi posa una mica de sal i es remena; cal que se li trobi el gust de sal però que no sigui massa salada. Es treuen els bolets de l'olla on han bullit i es posen en pots. Quan el pot sigui ple fins al coll, s'omple d'aigua amb sal i es tapa, deixant un espai buit per a què el líquid es pugui dilatar. S'esterilitzen al bany maria, deixant-los bullir una hora llarga. Es poden consumir immediatament. Es poden abocar als guisats amb aigua i tot, no cal pas rentar-los ni dessalar-los.

L'aigua de la primera bullida es cola i es conserva (congelada, si cal), per fer sopa de bolets.

Préssecs en almívar

Ingredients:

Préssecs grocs, de carn forta, collits sense madurar del tot (com els venen als mercats), sucre i aigua.

Preparació:

Es fa arrencar el bull a l'aigua necessària i s'hi dissol el sucre (400 gr. per litre). Es pot fer amb els préssecs sencers, partits pel mig o a trossos més petits. Si es volen partir pel mig, abans de pelar-los, se'ls fa un tall seguint el séc i passant pel capoll, a tot el vol; s'agafa cada meitat amb una mà i es fa girar com si es descargolés. El pinyol, que queda en una meitat, es treu amb una cullereta de postres. Es pelen, es trosseggen, si es vol, i es posen en pots de vidre que puguin tapar hermèticament, omplint-los fins al coll. Es tapen amb l'almívar, deixant una mica d'aire per a la dilatació. S'esterilitzen (vg. el tomàquet) bullint-los només uns moments. Val més deixar-los confitar un parell de mesos o tres, abans d'encetar-los.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTION CARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICAMENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAMA 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor. 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROCAUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescoles-groc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasi-val@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de

grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENTFIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOI. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

BORSA
IMMOBILIÀRIA

VILLASPLANET.COM Immobiliària. Avda. de la Platja, 19 B Port d'Alcúdia. 971 545 411

XALET a Los Damunt d'Alaró, venc per 749.000 euróns. Solar de 1.700 m2. garaix i piscina. 661 427 008

NOUPIS.COM. Lloguer i venta de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. Son n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de fin-

ques, venta i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir.es

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terra-viva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'inmobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I
MAGATZEMS

INFORMÀTICAMAGALLUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pel·liseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també tritursades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s'Arenal. 608 583 305

BANYERES. Amida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMAAire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEPMASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es, kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)



INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. **TELMAN** Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleries, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yahoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satèl·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

PAZVENTURA SPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORADE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORADE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitaques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Alcostat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UNESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armari, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL.



Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristallament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGONETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cercol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA AALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat.

Alber, 3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfofàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ANIMA'T. Teràpia i Salut. Centre de Psicoteràpia i Gestalt Mallorca. Tractam allò que te limita en la vida: ansietat, pors, pànic, fòbies, depressió, estrès d'examen, compulsions, enuresis, problemes amb nins, etc. Primera entrevista gratis. www.animate.com. Es Parc, 8, Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ESPAI TERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Mon-

teros,22-1-A Ciutat www.espait-erapeutic.com 971 919 190

ÒPTICASANTAPONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics – optometristres. Monti-sion,5 Pollença. 971 533 198. Ponent,2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco,10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

CAN ROS. Agricultura ecològica. Can Ros,43 Calvià. 971 670 031

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell,30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per acélics. Bernat Vidal i Tomàs,23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971

520 577

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vinsecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa-natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, aco-miadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Valld'argent,29 Ciutat. 660 419 673

SA TAVERNA DEN FERRÀ. De dia pa amb oli. Ala nit pub amb actuacions musicals. Plaça d'en Tomeu Penya, Vilafranca. 971 560 279. Dilluns tancat.

RESTAURANT XALOC. Menú a 12,50 euros. Peix i marisc. Les Estanques,23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LAPARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms,43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar,51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar,30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar,37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 eurons, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ART CAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i noccs. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster,71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül,56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera,20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANNA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera,71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacan-pep.com Cases des Poble,7 Sant Marçal. Carrer Major,115 Pòrtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch,45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó,34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega,26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SON TOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló,1 Sineu. 971 520 138

CELLER CAN NOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes,3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2 . 971 567 270

CAFETERIA CAN ALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Ca na Xisca, 5 local,4 Pont d'Inca. 971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València,37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners,28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi,26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom,5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamavi-va.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Diven-dres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital,46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra,14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló,59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noccs, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. l'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent,5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria,12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça

Major,19 Sa Pobla. 971 540005

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor,73. Pollença. 971 531 536

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noccs, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 eurons. Servei a la carta. Ciutat,18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme,4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere,3 Port de Pollença. Electrocorreu info@can-ferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch,1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí,3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies,31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar,2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LAPOULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Ram-

bla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeeleccion.com 971 754 916

SOPIDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell, 14 Ciutat. 971 462 900

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

SERVEIS PROFESSIONALS

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterranea.com

neo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols col·leccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971

Necessitam comercials, reporters/es...

Bones comissions

971 858 580

estel@premsaforana.cat

520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'ai-

gua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALE. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONAMA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

GRUP CATALANA OCCIDENT. Isidre Martínez, agent d'assegurances. Bisbe Taixaquet, 61 Lluçmajor. 971 661 760

MEDIFORT. Prepara't per ser funcionari. Bomber, policia local i nacional, guàrdia civil, auxiliar administratiu, celador... 971 456 272.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**

BAR PIROSKA

ESTEVA SEGUI

**MENU POLLO AL AST
PAELLA PARA
LLEVAR Y PIZZA**

PLAZA SAN MARTI Nº 10
MURO

Tel : 971537198